

POROČILA

SLOVENSKE FRANČIŠKANSKE PROVINCE SVETEGA KRIŽA

LETO 2019 • LXXII • ŠTEVILKA

2

SLOVENSKA
FRANČIŠKANSKA
PROVINCA
SVETEGA KRIŽA -
STO LET
IMENA PROVINCE

Iz provincialata

Bog mi je dal brate.....	3

Iz generalne kurije

Sporočilo za mesec ramadan 2019.....	4
Praznovanja ob osemstoletnici obiska svetega Frančiška na Cipru.....	7
Sodelovanje in dialog po zgledu svetega Frančiška: romanje budistov v Assisi.....	8
30. obletnica organizacije Franciscans International.....	10
Letno srečanje s predsedniki konferenc frančiškanskega reda.....	11

Iz provincialata

Zapisnik 1. redne seje provincialnega definitorija.....	12
Provincialni kapitelj: Vič 2019.....	13
Provincialov nagovor bratom na dnevu province 2019.....	18
Dan province 2019.....	20
Obisk tenorista br. Alessandra Brustenghija.....	25
Kjer je dvom, naj prinašam vero.....	31

Iz življenja bratov in samostanov

Zlata maša p. Viktorja Papeža.....	34
Iz mariborskega samostana.....	36
Voščilo Brezjanskih bratov.....	38
Pismo p. Huga Delčnjaka provincialu p. Mihi Vovku.....	40
Če pometamo pred lastnim pragom, moramo malo poškopiti, da prah ne gre v nos.....	44

Teološki in pastoralni izzivi

Junij – mesec praznikov.....	52
Odmev po Kapitlju 2019.....	54
Spominjajmo se vrlih mož in njihovih imenitnih del.....	56
Sv. brata Ciril in Metod – vzor tretjerednikom.....	57

... In naj molijo za rajne.

Pogreb p. Hieronima in p. Huga.....	58
+ p. Hieronim Žveglič.....	61
+ p. Hugo Delčnjak.....	63
Nagovor prof. Jožeta Faganela na pogrebu p. Hieronima in p. Huga.....	65

Poročila leto 2019 (LXXII) številka 2

Izdala: Slovenska frančiškanska
provinca sv. Križa
Prešernov trg 4
1000 Ljubljana

Ureja: p. Tadej Strehovec
Odgovarja: p. Marjan Čuden
Redni sodelavci: p. Darko Žnidaršič,
p. Krizostom Komar
br. Janez Papa

Grafična priprava: ZBF
Tisk: Demat d.o.o., Ljubljana

Bog mi je dal brate

»**N**a velikem popotovanju skozi življenje smo vsi romarji... Na tem potovanju so nekateri odvrkli vso prtljago; spijo pod zvezdnim nebom, ogrinjajo jih le lunini žarki. Pozna- jo odgovore na vsa vprašanja in zanje je tudi podnevi nebo neskončno«, je zapisal Daniele Finzi Pasca v knji- gi Nomad. Sv. Frančišek je bil med tistimi, ki je odvrnil vso prtljago. Ničesar si ni želel lastiti. Ogrinjal se je s stvarstvom. Bil je doma povsod in nikjer. Njegov dom so bili bratje s katerimi je živel in ta dom je želel imeti vedno pri roki: »Bratje naj potujejo po dva in dva...« V vsem veselju ni ničesar tako tujega, kakor človek, ki je sam (Tagore), zato je za sv. Frančiška bratstvo svetin- ja. Ne želi biti sam, saj ve, da je bratstvo najboljša šola evangelija (*Vi vsi ste bratje, Ljubljana 2003, stran 87*).

Nekaterim zaobljubljenim po evangeljskih svetih beseda bratstvo povzroči gnev, v drugih budi hvale- žnost. »Bratstvo je veličina, ko ga je moč otipati in ži- veti, po drugi strani pa beda, kadar jemo grenko jed naših ločitev in razhajanj, naših velikih in majhnih pričkanj in nasprotovanj (*Vi vsi ste bratje, Ljubljana 2003, stran 41*). »Med nami so različni značaji in tem- peramenti. Človeška zrelost ni vedno pri vseh na isti ravni. Različni sta vzgoja in izobrazba, različni so ritmi življenja in osebne potrebe. Graditev bratskega življe- nja ni lahka naloga. Zahteva čas in odprtost do Njega, ki nam zagotavlja, da nam svoje milosti ne bo odtegnil (*Vi vsi ste bratje, Ljubljana 2003, stran 35*).

Nobene druge ljubezni ni kot tiste, ki nam jo Gospod polaga v srce, da bi služili in naloga bratstva je, da ponavzročijo ljubezen s katero nas je Gospod ljubil (*Vi vsi ste bratje, Ljubljana 2003, stran 15*).

Bratstvo se ne zgodi, ampak gradi. Ne morem biti tvoj brat, če se ne morem s teboj smejati ali jokati. Bratje naj bi bili domači med seboj. Ljubili naj bi se z ljubeznijo, ki je večja od materinske (FSOp 3). Videti v drugem duhovnega brata (prim FPVod 6,8) ustvarja edinost, ki po sv. Frančišku presega krvne vezi (*Vi vsi ste bratje, Ljubljana 2003, stran 18*). Dopolnjujemo se, zato potrebujemo drug drugega. »V samostanu vsako potrebuje brata, duhovnega spremljevalca, s katerim rešuje življenjske težave. Če je brat sam, je pogosto preslaboten in preveč ujet v svoj lastni svet. V naših srcih je kakor na samostanskem vrtu veliko cvetic – pa tudi plevela. Vsak dan doživljamo, da nismo nikakršni

svetniki, ampak v najboljšem primeru ljudje, ki kljub vsem slabostim, skušnjavam in dvomom hrepenimo po Božji bližini. To nas, hvala Bogu, dela malo bolj po- nižne« pravi menih z Atosa.

Ideal bratskega življenja je, da bi se moglo tudi za nas manjše brate reči kot so rekli za prve kristjane: »Poglejte, kako se ljubijo med seboj!«. Resnična brat- ska ljubezen je v tem, da veš, kaj drugi potrebuje, da se po nepotrebnem ne omejujemo, da se pogosto zani- mamo drug za drugega. Resnična bratska ljubezen je v tem, da smo pripravljeni skupaj rasti in več dajati kot prejemati.

Iz spoštovanja drug do drugega naredimo pogu- men sklep: da bomo brate povezovali, namesto, da bi jih ločevali; da bomo svoj slovar in svoje pogovore očis- tilili vsega, kar more raniti in prizadeti.

V počitniških dneh vam najprej želim oddiha. Naj vam čas dopusta podari čas tudi za sobrate: za obisk, pogovor, skupno molitev, lepo druženje, za praznova- nje bližine...!

Vse dobro!

p. Marjan Čuden

Sporočilo za mesec ramadan 2019

Našim muslimanskim bratom in sestrām po vsem svetu:

Salam alejkum! Naj bo mir z vami!

V imenu Posebne komisije za dialog z islamom Reda manjših bratov sem vesel, da vas lahko znova pozdravljam na začetku ramadana. To je sveti čas, ko se spominjate Božjega razodetja Korana, ki je kašipot za človeštvo (Al-Bakara 2.185). To je čas velikih nasprotij: strogi post čez dan dneva in bogate pojedine (iftar) zvečer, ko so skrbno pripravljene jedi in sladice v nasprotju s preprosto sladkostjo datljev in čistostjo vode, s katero končate post. Ko se tisoči zberejo na molitvi v mošejah, in vsak posameznik v tišini svojega srca moli »da bi se bolj zavedali« Boga (Al-Bakara 2.183). To je poseben čas, ki ga preživljate z družinami in prijatelji, in čas, ko so neznanci dobrodošli na mizo. V tem bistvenem islamskem mesecu posta muslimani izrekajo dobrodošlico ljudem vseh veroizpovedi, da bi z njimi ob koncu dneva zaužili iftar.

Letos so muslimani v mesecih pred ramadanom Njegovi svetosti med njegovimi obiski v Združenih arabskih emiratih februarja in v Kraljevini Maroko marca izkazali izjemno gostoljubnost in velikodušnost, pa tudi marca v Kraljevini Maroko kot tudi med njegovimi prejšnjimi obiski v Sveti deželi, Turčiji, Centralnoafriški republiki, Egiptu in drugih državah. Na teh obiskih je papež Frančišek pogosto govoril o svoji želji, da bi sledil zgledu sv. Frančiška Asiškega, ki je s »sporočilom miru in bratstva« leta 1219 odpotoval v Egipt, kjer ga je toplo sprejel sultan al-Malik al-Kamil. Tako kot v primeru sv. Frančiška in sultana so ti obiski tudi papežu Frančišku in muslimanskim voditeljem dali priložnost, da pokažejo bratskost, ki jo Bog želi za kristjane in muslimane kot »potomce istega očeta, Abrahama« (splošna avdienta, 3. april 2019).

Bratstvo, ki družī kristjane in muslimane, sega v zgodnje islamsko obdobje, kot je v spomin priklīcal maroški kralj, njegovo veličanstvo Mohamed VI. med nedavnim papeževim obiskom. Veliko let pred hidžro, ko so muslimane v Meki preganjali, jih je prerok Mohamed poslal k Negušu, krščanskem kralju Abesinije, ki jih je zaščitil.

Tragično je, da so v današnjem svetu tako muslimani kot kristjani še vedno prisiljeni bežati s svojih

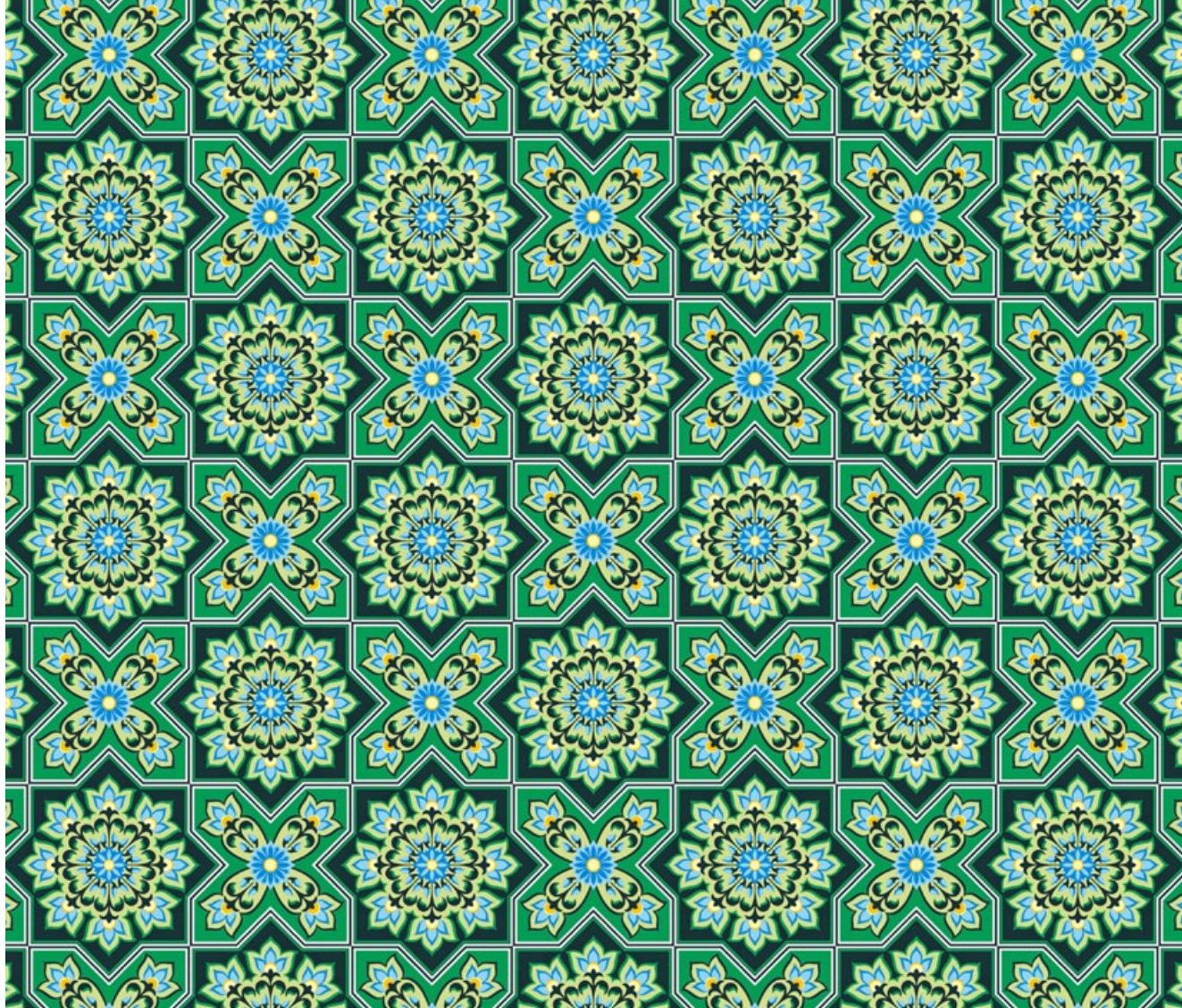
domov zaradi preganjanja, vojn in krivic. Tudi tisti, ki so pobegnili iz vojnih prizorišč, niso popolnoma varni, kot smo lahko videli v tragediji v nedavnih dogodkih v Christchurchu, na Novi Zelandiji in na Šrilanki. Na nedavnih obiskih v Emiratih in Maroku je papež Frančišek še naprej govoril v imenu priseljencev in ranljivih z vsega sveta. V Maroku je krščansko skupnost spodbudil, naj bodo »še naprej bližnji tistim, ki so pogosto zapuščeni, malim in ubogim, zapornikom in migrantom« in omenjal dela dejavne ljubezni, kot je »pot dialoga in sodelovanja z našimi muslimanskimi brati in sestrami in z vsemi ljudmi dobre volje« (Rabat, 31. marec 2019). Skrb za uboge, tiste, ki so v stiski, in za migrante je seveda temeljna stvar v islamu, kot je izrecno zapisano v Koranu:

Ni krepostno, da obračate svoje obraze proti vzhodu ali zahodu, temveč je kreposten tisti, ki veruje v Boga, zadnji dan, Knjigo in glasnike vere, in ki od svojega imetja daje sorodnikom, sirotam, pomoči potrebnim, popotnikom, prosjakom, za osvoboditev sužnjev ... (Al-Bakara 2.177)

V izjemnem dokumentu, ki sta ga februarja v Abu Dhabiju podpisala veliki imam mošeje Al-Azhar, Ahmad al-Tayyeb in papež Frančišek, lahko vidimo vrednote, ki družijo muslimane in kristjane, in tudi njihove skupne skrbi. V tem zgodovinskem besedilu z naslovom Dokument o človeškem bratstvu za svetovni mir in skupno sobivanje so verniki, tako muslimani kot kristjani, imenovani »verniki« in pozvani, da varujejo stvarstvo in brez razlikovanja pomagajo vsem ljudem, še zlasti ubogim, obubožanim, potisnjenim na rob, in tistim, ki najbolj potrebujejo pomoč, med drugim sirotam, vdovam, beguncem, izgnancem in žrtvam vojn in mučenja. Ker priznava vprašanja in izzive, s katerimi se muslimani in kristjani soočajo v svetu – politični, gospodarski, tehnološki in okoljski – lahko ta dokument, ki je rezultat muslimansko-krščanskega bratstva, pripomore k bistvenemu napredku dialoga »med verniki in neverniki ter med vsemi ljudmi dobre volje«.

Ena najbolj trajnih slik, ki jih imam o ramadanu, je iftar, težko pričakovana večerja na koncu postnega

dneva. Ljubeče se spominjam povabila k prekinitvi posta – ne le s strani prijateljev – ampak tudi s strani popolnih tujcev, policistov na dolžnosti in trgovcev v Kairu. Po vsem svetu so frančiškanski bratje, sestre in laiki vseh ver bogato pogoščeni za mizami v mošejah in po muslimanskih domovih. Miza v času iftarja tako postane simbol zbiranja »vernikov«.

Tudi v Jeruzalemu se zbirajo verniki, otroci Abrahama - muslimani, kristjani in Judje – vsak enako pobožno in goreče. V ta namen sta papež Frančišek in njegovo veličanstvo Mohamed VI. v Maroku podpisala poziv z namenom zaščititi in podpirati Jeruzalem kot skupno dediščino človeštva, še zlasti vernikov treh monoteističnih verstev kot kraj srečanja in kot simbol mirnega sobivanja, kjer bomo lahko negovali medsebojno spoštovanje in dialog. (Rabat, 30. marec 2019)

Srečanja različnih predstavnikov muslimanskih skupnosti in držav s papežem Frančiškom ponazarjajo globoko bratstvo, ki ga lahko doživijo muslimani in kristjani kljub razlikam, ki so nas predolgo določale. Med tem ramadanom prosimo za varstvo in zaščito vaših skupnosti in da vam ta čas nakloni velik blagoslov srečanja z Bogom in mirno srečanje z vsemi, ki bi

lahko imeli koristi od vaše vere in bratstva. Kot nas opozarja sveti Koran:

Vsak ima svojo usmeritev, proti kateri se obrne, zatorej hitite z dobrimi deli! Kjerkoli boste, Alah vas bo vse privedel. Resnično, Alah je zmožen storiti kar koli (Al-Bakara 2.148).

Želimo vam blagoslovljen Ramadan. Ramadan mubarak! Ramadan kareem!

Objavljeno 5. maja 2019 v Dialogu, Evangelizacija, Novice;

<https://ofm.org/blog/message-for-the-month-of-ramadan-2019/>

**Br. Michael D. Calabria, OFM,
Posebni pomočnik za dialog z islamom**

**Člani Komisije za dialog z islamom:
Br. Manuel Corullón, OFM
Br. Ferdinand Mercado, OFM
Br. Jamil Albert, OFM**

Praznovanja ob osemstoletnici obiska svetega Frančiška na Cipru

Latinska Cerkev na Cipru je osemsto letnico romanja miru sv. Frančiška na Bližnji vzhod praznovala z vrsto institucionalnih dogodkov in spremljevalnih pobud, ki so potekali od 8. do 12. maja 2019 v Larnaki, Nikoziji, Limasolu in Pafosu.

Ker je bil otok Ciper pomembno in živahno izhodišče za ladje na poti v Sveto deželo in Egipt, je zelo verjetno je, da je sv. Frančišek pristal na Cipru, bodisi na poti v Damietto (kjer je prišlo do slavnega srečanja z egiptovskim sultanom Melekom El Kamelom leta 1219) ali ko se je z nje vračal, čeprav za to ni neposrednih virov. Manjši bratje so se na Cipru naselili na začetku zgodovine reda in danes Kustodija Svete dežele skrbi za pastoralne zadeve katoličanov latinskega obreda za Jeruzalemski latinski patriarhat, katerega del je Ciper. Samostan svetega križa v Nikoziji je tudi sedež apostolske nunciature, zato je lokalni predstojnik hkrati tudi predstavnik Kustodije Svete dežele, patriarhalni vikar in ataše apostolskega nunciata. To poudarja tudi diplomatsko in cerkveno vlogo Kustodije Svete dežele na Cipru.

Ta vidik je bil obeležen 9. maja v Nikoziji v predsedniški palači, na spominskem večeru, na katerega so bili povabljeni uradni diplomatski zbor Republike Ciper ter krščanske in muslimanske verske oblasti. V odsotnosti predsednika Nicosia Anastasiadesa, ki je bil na evropskem srečanju na vrhu, je imel pozdravni nagovor vršilec dolžnosti predsednika in predsednik predstavniškega doma Demetris Syllouris.

Syllouris je dejal: »Najprej bi želel izraziti zadovoljstvo nad tem spominskim dogodkom v predsedniški palači, ki natanko odraža zelo tesne, bratske vezi, ki jih imamo z zahodnimi kristjani na Cipru, ki so, kot sem že omenila ob drugih priložnostih, zelo dinamičen in poseben del našega ljudstva.« Z omembo političnih razmer v času petega križarskega pohoda je vršilec dolžnosti predsednika opozoril na konfliktne razmere, s katerimi se trenutno sooča Republika Ciper v odnosu s Turčijo, in spomnil na to, da je tudi danes treba dosežati in ohranjati mir,

dialog in medsebojno razumevanje, ki sta ga vpeljala Frančišek in sultan.

Na koncu nagovora se je vršilec dolžnosti predsednika želel zahvaliti predstavnic latinske skupnosti v predstavniškem domu, gospe Antoneli Mantovani in patriarhalnemu vikarju latinskih kristjanov, očetu Jerzyju Kraju, za organizacijo dogodka. Drugi govorniki so bili kustos Svete dežele, oče Francesco Patton in apostolski nuncij, msgr. Leopoldo Girelli.

Med nagovori so učenci iz šole Sv. Marije v Limasolu in šole Terra Santa v Nikoziji predstavili glasbene in plesne točke. Med slovesnostjo je kustos Svete dežele podelil nekaj nagrad posameznikom in predstavnikom institucij, ki so izstopale s svojo zavezanostjo dialogu in miru ter sodelovanju z Latinsko cerkvijo na Cipru. Ker je bil ciprski mufti, Talip Atalay odsoten zaradi nepredvidljivih družinskih razlogov, je prosil maronitskega nadškofa msgr. Josepha Souaifa, naj v njegovem imenu prejme nagrado, kar je bil znak medverskega sodelovanja in dobrih odnosov.

Na začetku večera je oče Noel Muscat, predavatelj na Studium Biblicum Franciscanum v Jeruzalemu, imel kratko zgodovinsko predavanje, obširneje je govoril naslednji dan na konferenci na Univerzi na Cipru, kjer je pomembno razpravo o virih in posledicah srečanja sv. Frančiška in sultana podal oče Jason Welle s Papeškega inštituta za arabske in islamske študije.

Ob institucionalnih in akademskih pobudah so se na orglarskem festivalu Terra Sancta odvijali štiri koncerti, povezani z osebnostjo in življenjem sv. Frančiška: italijanski orglar Ferruccio Bartoletti je improviziral ob nemem italijanskem filmu iz leta 1918 z naslovom »Brat sonce«, podnapise filma pa so posebej za to prevedli v grščino in angleščino.

Rim, 7. januarja 2019
Objavljeno 20. maja 2019 v Dialogue, News
<https://ofm.org/blog/celebrations-for-the-800th-anniversary-of-st-francis-visit-to-cyprus/>

Sodelovanje in dialog po zgledu svetega Frančiška: romanje budistov v Assisi

V maju se je odvijala izredna spominska slovesnost kulture srečevanja, ki sta jo začela sveti Frančišek in sultan al-Malik al-Kamal: romanje utelešene čuječnosti budističnih menihov iz Plum Village (Francija) in skupine njihovih laičnih vernikov iz svetišča La Verna v Assisi.

10. maja so brat gvardijan Francesco Brasa in bratje skupnosti v La Verni toplo sprejeli romarje, ki so svoje romanje imenovali Po stopinjah svetega

Frančiška. Po štirih dneh velikodušnega gostoljubja v svetišču, ko so se vsak dan udeleževali procesije do Stigmat in so imeli čast slišati pripoved br. Massea o stigmah, ki jim jo bral br. Francesco, so se romarji peš odpravili v Assisi, kamor so prispeli 26. maja.

Br. Massimo Chieruzzi, animator za dialog v serafinski provinci, je toplo pozdravil romarje v Assisiju, ki so takrat šteli devet menihov in nun in več kot sto prijateljev in laikov, vključno z mnogimi iz vse Italije.

V svojem pozdravu je br. Massimo omenil srečanje sv. Frančiška s sultanom. Čeprav ne vemo vsega, kar se je zgodilo med svetnikom in sultanom, je br. Massimo dejal, da »zagotovo vemo, da je srečanje potekalo v miru in se je med njima rodilo prijateljstvo in sta se medsebojno obogatila. ... Naj naše srečanje sledi tej poti upanja!«

Sledil je dan čuječnosti, ko so romarji v družbi prijatelja, br. Johna Wonga, kustosa Singapurja-Malezije-Bruneja in člana komisije OFM za dialog, ki ju je prav tako sprejel v La Verni, obiskali kraje, ki sta jih s svojimi življenji posvetila sv. Frančišek in Klara. Ti obiski so vključevali »Sprehod čuječnosti« v svetišče

svetega Damijana, kjer je romarje s kosilom pogostilo lokalno bratstvo s svojim gvardijanom, br. Massimom Reschiglianijem.

Za vse tiste, ki so sodelovali v tem izrednem romanju, je bilo to srečanje v resnici pot upanja, na katero je sv. Frančišek stopil pred osemsto leti. Naj se še mnogi podajo na to pot srečanja, dialoga in prijateljstva!

*Objavljeno 6. junija 2019 v Dialogue, News
<https://ofm.org/blog/encounter-and-dialogue-in-the-footsteps-of-st-francis-a-buddhist-pilgrimage-to-assisi/>*

Konferenca Frančiškanske družine:

30. obletnica organizacije Franciscans International

Drage sestre in bratje,

Topli frančiškanski pozdravi vsem! Z veseljem vam pišem v času praznovanja 30. obletnice organizacije Franciscans International (FI). Kot veste, je FI edini skupni projekt frančiškanske družine. Organizacijo so pred tridesetimi leti ustanovili navedeni člani. Temelji na viziji različnih sester in bratov, ki so jih navdihnile sanje o tem, da bi delili naše frančiškansko sporočilo in vrednote na globalni ravni preko struktur Združenih narodov (ZN). V zadnjih treh desetletjih je FI doživela različne spremembe, vedno pa se je zavzemala za mir, uboge in planet.

V ne tako oddaljeni preteklosti je FI preživljala težko obdobje in je bila pred izzivom temeljite presoje in prenove. Z veseljem sporočamo, da je ta postopek zdaj zaključen. Stroški so nižji, dohodek pa smo preusmerili tako, da dve tretjini prihodkov porabimo za program zagovorništva. Naše predano in usposobljeno osebje vodi štiriletni strateški načrt, ki smo ga sprejeli pred dvema letoma in ki je bil pred kratkim pregledan in posodobljen za nadaljnji dve leti. Mednarodni upravni odbor (IBD) smo poenostavili.

Zdaj ga sestavlja osem članov (Frančiškov svetni red, Mednarodna frančiškanska konferenca sester in bratov tretjega reda, tretji red, anglikanski frančiškani, kapucini, minoriti, frančiškani in izvršni direktor FI). Mednarodni upravni odbor deluje dobro in ima dobre odnose s Konferenco frančiškanske družine (CFF). Morda vas bo zanimalo, da je FI pred kratkim prejela nagrado UNICEF-a, ki ji je priznal najboljšo uporabo struktur/procesov ZN pri delu na 'čarovniških otrocih' v Beninu.

Ko praznujemo to 30. obletnico, smo hvaležni za delo številnih ljudi, ki so FI spremenili v organizacijo, ki jo v ZN zelo spoštujejo: osebje ZN, delegacije držav, druge verske skupine, druge nevladne organizacije in organizacije civilne družbe, ki sodelujejo z nami. Hkrati se moramo tudi ozreti v prihodnost. Čeprav je trenutni položaj FI 'uravnotežen', je finančni položaj še vedno zahteven. Ne želimo postati velika organizacija, vendar bi lahko učinkoviteje opravljali svoje delo v ZN, če se zaposleni ne bi tako nujno morali ukvarjati s prošnjami za vire, in bi delovanje potekalo nemoteno.

Franciscans International
A voice at the United Nations

Letno srečanje s predsedniki konferenc frančiškanskega reda

V tem duhu prosimo najprej za vaše nadaljnje molitve za uspeh FI. Duh FI je tisto, kar ohranja naše delo živahno in učinkovito. Hkrati vas prosimo, da finančno podprete FI. Med praznovanjem 30. obletnice boste morda želeli dati enkratni prispevek, pa tudi letni prispevek za delo FI. Morda poznate tudi druge, ki bi jih zanimala podpora delu, ki ga FI opravlja v ZN. Prosim, da pristopite k njim in z njimi delite našo vizijo varovanja človekovih pravic naših sester in bratov po vsem svetu, z vidika naših frančiškanskih vrednot. Zaposleni v FI in člani mednarodnega upravnega odbora so vam pripravljeni posredovati vse informacije, ki jih boste morda potrebovali v zvezi s tem.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste v teh tridesetih letih veliko prispevali k FI. Pozivamo vse člane frančiškanske družine, da se združijo v podpori delu naši organizaciji, duhovno in finančno, in se tako zavzemajo za Božje kraljestvo v naši sredini!

Letno srečanje predsednikov konferenc provincialnih ministrov in generalnega definitorija je potekalo v generalni kuriji OFM od 21. do 24. maja 2019. Teme srečanja so bili izzivi in zahteve bivanja v bratstvu in majhnosti, pa tudi vprašanje, kako bi bilo mogoče na konferenci in ravni enot promovirati dokument Plenarnega sveta. Uporabljena je bila metodologija odprtega sodelovanja, predsedniki konferenc pa so poslušali tudi predstavitev generalnega ministra in tudi več drugih poročil in forumov.

Rim, 17. aprila 2019

*Objavljeno 7. maja 2019 V Featured, News
<https://ofm.org/blog/cff-30th-anniversary-celebration-of-franciscans-international/>*

*Tibor Kauser, OFS
Generalni minister
Predsednik CFF*

*S. Deborah Lockwood, OSF
Generalna ministrica*

*Fr. Roberto Genuin, OFMCap
Generalni minister*

*Fr. Nicholas Polichnowski, TOR
Generalni minister*

*Fr. Marco Tasca, OFMConv
Generalni minister*

*Fr. Michael Anthony Perry, OFM
Generalni minister*

Št. 017/2019

Ljubljana, 7. maj 2019

Zapisnik 1. redne seje provincialnega defnitorija

Prva redna seja provincialnega defnitorija v novi sestavi je bila v torek 7. maja 2019 v samostanu Marijinega oznanjenja v Ljubljani.

Seje so se udeležili: p. Marjan Čuden, provincialni minister; p.

dr. Robert Bahčič, provincialni vikar, defnitorji: p. Pavle Jakop, p. Pepi Lebreht,

p. Ambrož Mušič, p. Niko Žvokelj in provincialni tajnik p. dr. Tadej Strehovec.

Opravičeno odsoten je bil p. Bernard Golčnik. Seja se je začela z molitvijo, ki jo je pripravil p. Pepi.

1. Pregled Provincialnega kapitlja 2019

Provincial in defnitorji so predstavili svoja mnenja o poteku nedavnega provincialnega kapitlja. Posebej so izpostavili lepo organizacijo in gostoljubje bratov na Viču.

2. Poročilo o provincialni vizitaciji 2019

Provincial je predstavil življenje naše province. Spregovoril je o samostanih, v katerih bo potrebno na defnitorialnem kongresu narediti predstavitev bratov.

3. Izvolitev tajnika province

Provincialno vodstvo je za tajnika province izvolilo p. Tadeja Strehovca.

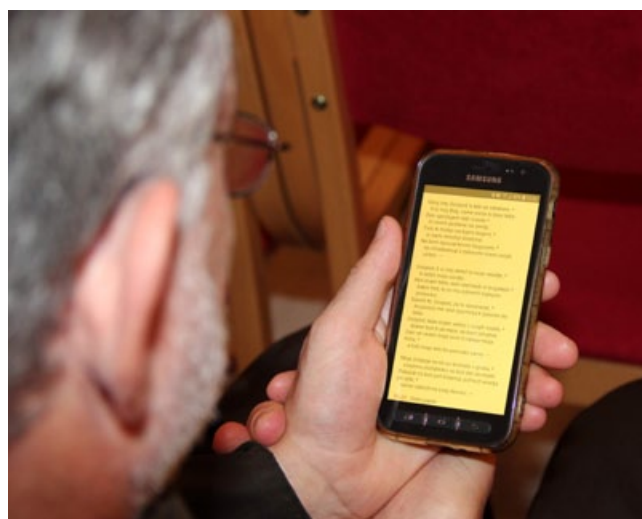
4. Dan province 2019

Provincial vabi vse brate na dan province, ki bo v sredo 22. maja 2019 v samostanu Marijinega oznanjenja v Ljubljani. Za potek srečanja se bo dogovoril z gvardijanom p. Ambrožem Mušičem.

Provincial je defnitorje povabil na defnitorialni kongres, ki se bo začel v sredo, 15. maja 2019 ob 9h v samostanu Marijinega oznanjenja v Ljubljani. Seja se je zaključila ob 12.30 uri z molitvijo in blagoslovom.

p. Tadej Strehovec
Tajnik province

Provincialni kapitelj: Vič 2019

Provincialov nagovor bratom na dnevu province 2019

***Dragi bratje, Gospod naj obrne svoje obličje k vam
in vam da svoj mir!***

Pozdrav vam, ki ste prišli na dan province in tistim, ki so ostali doma. Pozdrav bratom v Združene države in v Avstralijo!

Letos praznuje Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa 100. obletnico svojega imena. Ob koncu julija leta 1919 je namreč potekal prvi kapitelj province po koncu prve svetovne vojne. Med sklepi kapitlja je bila tudi sprememba imena province in sicer iz Provinca sv. Križa Kranjske v Provinca sv. Križa Slovenije. Kot razlogi za spremembo imena v Provinca sv. Križa Slovenije (Provincia S. Crucis Sloveniae), so bili zapisani: 1. Dosedanje ime ne predstavlja celotnega območja province, saj upravno to ni Kranjska pač pa Slovenija. 2. Večina samostanov ni na Kranjskem. 3. V trenutnih političnih razmerah bi vztrajanje pri imenu Kranjske lahko pomenilo kot »avstrofilstvo«. 4. Preprečenje delitev med brati na Kranjce in Štajerce. Z novim imenom so želeli združiti slovenske frančiškane, ki delujejo med Slovenci.

Smo frančiškani, ki delujemo v Sloveniji. Ali nas ta prostor kaj zaznamuje? Prisluhnimo Slomšku: »Tvoja domovina je veseli kraj, kjer je tvoja zibka stala. Kdo s hvaležnim srcem za svojo domovino ne bi poskrbel?

Pomagaj svojemu kraju, v katerem si doma, kolikor zmoreš, da bo lepši in lepše prebivališče prave sreče in zadovoljnosti. Ne sramuj se svojega ljudstva, ki je tvojega naroda, in svojega jezika ne pozabi, ki so ga tebe tvoja ljuba mati naučili. Beseda materina je živo znamenje ljubezni do naroda.«

Samo dve frančiškanski provinci na svetu se imenujeta po Sv. Križu: naša in provinca Bosne – Srebrene iz katere izhajamo. Križa se ne sramujemo. Zanj smo hvaležni. Po križu je prišlo k nam odrešenje. V imenu naše province nosimo to kar Bog nosi v svojem srcu: odrešenje človeka!

Ljubezni lastno je, da se žrtvuje. Križ nam govori, da samo nesebično žrtvovanje rodi ljubezen in vodi v življenje. Zato nam križ kliče v zavest Jezusove besede:

“Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove sam sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj. Kdor namreč

hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil. Kdor pa svoje življenje zgubi zaradi mene, ga bo našel” (Mt 16, 24-25). Žrtvovanje je svobodno prevzemanje navora, ko se človek odloči za neko smiselno nalogo, ki mu ne pripada samoumevno ali po strogi dolžnosti, pravi Slovar Slovenskega knjižnega jezika. Jezus pravi, da večje ljubezni nima nihče, kot da kdo žrtvuje življenje za svojega brata. Jezusove besede o žrtvovanju življenja so prepričljive zato, ker ne visijo v zraku, ampak - na križu, na oltarju ljubezni do konca, na drevesu življenja in upanja.

Bog je šel na križ iz ljubezni! Druge razlage ni. Le ljubezen dela take stvari. Skrivnost križa se lahko vsaj nekoliko razume na kolenih.

Kristusove rane niso samo znamenje trpljenja, ampak so predvsem znamenje ljubezni, s katero se je Kristus podal v trpljenje. Kristus pokaže rane, da bi učenci vedno, ko bi jih videli, uzrli ljubezen, ki se skriva za njimi. Z enakim namenom je na La Verni pokazal svoje rane sv. Frančišku, še več, še več: Kristus je s križem zaznamoval sv. Frančiška. Na veliki petek poljubljamo Jezusove rane, s stigmami pa je Kristus poljubil sv. Frančiška s svojimi ranami.

Kristus kaže svoje rane, da bi se mu ne bali pokazati svojih ran. Našemu ranjenemu življenju govori: "O, poznam vse tvoje trpljenje, trpim s teboj v vseh tvojih stiskah in bolečinah, s teboj sem v tvojih dvomih in strahu, s teboj na vseh razpotjih sveta, s teboj prenašam tvoj križ. Nasloni se name, tu sem, da bi te rešil. Obrisal bom vse solze s tvojih oči. Tu sem, da bi ti prinesel mir in tisto tiho srečo, ki je svet ne more dati. Vse stiske in groze sveta – ne boj se! Svet ti lahko prizadene bolečino in bridkost, lahko ti tudi umori telo, duše pa se ne more dotakniti – in ti si veččen božji otrok in vsi lasje na tvoji glavi so preštet! In tvoje trpljenje in tvoje bridkosti, vse se bo spremenilo v veselje božjih otrok, v radost, kakršne oko ni videlo in uho ni slišalo....

Križ nas ne samo tolaži, ampak tudi uči, naj v molitvi izstopimo iz sebe proti ranam naših bratov. Če nam ne uspe izstopiti iz sebe k bratu v stiski, če nam ne uspe ta izhod iz nas samih k tem ranam, se ne bomo nikoli naučili Kristusove ljubezni.

V grbu province imamo poleg križa, prekrizanih Jezusovih in Frančiškovih rok, tudi lilijo. V liliji vidim spomin od kod izhajamo. Grb bosanskih kraljev, ki so od leta 1377 do leta 1463 vladali na območju današnje Bosne in Hercegovine in Dalmacije, je sestavljal modri ščit s šestimi zlatimi lilijami, ki so se nahajali ob beli poševni črti. Lilija pa imajo še globlji pomen - predstavlja čistost.

Bratje, ljubezen ni ljubezen, če ni čista. Sveti križ in lilija v grbu province nam govorita o ljubezni, ki naj bo brez sprenevedanja. Ob obletnici imena province želim, da bi nas to ime zaznamovalo: da bi ljubili kot si je Bog zamislil – to je do žrtvovanja samega sebe in da bi imeli radi drug drugega s prav srčnimi čutili.

Dragi bratje, ob jubileju province prosim dobrega Boga, da bi znali hoditi po poti, ki vodi do ubogih našega časa. Oni so pot Cerkve, oni so pot naše province. Kakor je svet križ sprejemal utripe Jezusovega srca, tako naj mi sprejemamo utripe src vseh trpečih. Naj Bog posveti naše redovno poslanstvo, da mu bomo služili z mladostjo in svežino naše karizme.

Vsemogočni Bog, ob jubileju imena province se ti zahvaljujemo z besedami svetega Frančiška: Tebi hvala, slava, čast in zahvala za ves blagoslov. Amen.

p. Marjan Čuden

Dan province 2019

Kot vsako leto je bil tudi letošnji dan province zaznamovan s posebnim odtenkom. V centralnem samostanu v Ljubljani smo se zbrali v sredo, 22. maja 2019, z dvema posebnima namenoma. Prvi je bil obeležitev 100. obletnice imena Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa s sedežem prav v samostanu na Tromostovju. Drugi namen pa je bil bratsko druženje najprej med seboj, obenem pa tudi s posebnim gostom, br. Alessandrom Brustenghijem iz asiške province.

V sklopu njegove koncertne turnee, med katero je na povabilo vodstva naše slovenske province s petjem gostoval na Sveti gori, v Ljubljani in na Brezjah, je bil navzoč tudi na dnevu province. Po krajšem bogoslužju v cerkvi Marijinega oznanjenja, petih litanijah, nagovoru provincialnega ministra p. Marjana Čudna, med katerim je tudi izrazil čestitke našim jubilarom, je br. Alessandro nastopil z nekaj pesmimi. Ob zgolj orgelski spremljavi je njegov znameniti tenorski glas prešnil notranjost cerkve ter presunil naša srca. Le-ta so bila prav tako dodobra nagovorjena ob njegovem pričevanju, ko je z jasno bratsko besedo posredoval svoje pričevanje redovnega življenja.

Po bogatem molitvenem, glasbenem in duhovnem delu ni preostalo drugega, kot da smo ob slastni skupni mizi podelili drug z drugim svoja razmišljanja, občutke, tegobe, a tudi veselja. Veseli smo bili, da je bil z nami tudi p. Stane, kateremu številne pomembne obveznosti ljubljanskega nadškofa metropolita ne omogočajo tesnejšega stika z bratstvi po provinci. Naj Gospod v svoji blagosrčnosti, deo volente, provinci nakloni vsaj še novih 100 let pod tem imenom v zavetju sv. Križa!

Br. Jan Dominik

Obisk tenorista br. Alessandra Brustenghija

Zamisel, da bi v svojo sredo povabili svetovno poznanega tenorista, brata Alessandra Brustenghija iz asiške province, je zorela že nekaj let. Letos so bogovi končno naklonili pozitiven odgovor, ki je prišel po elektronski pošti prav od samostana sv. Damjana in priprave na obisk so se lahko začele. V tednu med 18. in 25. majem sta v naši provinci na vabilo vodstva gostovala br. Alessandro, ki je ljudje in brate navduševal s svojim angelskim tenorjem, in br. Eunan, irski frančiškan, ki izpolnjuje Frančiškovo naročilo, naj bratje potujejo v dvoje.

Koncertna turneja, katero so obogatili komorni godalni sestav, organistka Polona Gantar, pevska zasedba Laulu pod vodstvom Mihe Zupanc Kovača, APZ sv. Cecilija pod vodstvom Janje Dragan Gombač in zbor Mladost, pesem, prijateljstvo pod vodstvom Teje Sulejmanović, se je ustavila najprej na Sveti gori (nedelja, 18. maj), zatem na Tromostovju v Ljubljani (sreda, 22. maj) in še na Brezjah (petek, 24. maj). Brat Alessandro je ljudi navduševal z izjemno interpretacijo številnih imenitnih pesmi, bolj ali manj znanih, predvsem pa s svojo prisrčno preprostostjo in duhovno globino, ki jo je izžareval tudi preko svojih misli.

Obisk je bil tudi dokaj dobro medijsko podprt, saj smo – na željo in predlog bratov iz Assisija – njegovo navzočnost v naši domovini skušali izkoristiti za močno pričevanje veselega redovnega življenja. Intervjuji z br. Alessandrom so bili objavljeni v Družini, na spletnem portalu Aleteia, predvsem pa je očaral ustvarjalce in gledalce televizijske oddaje Obzorja duha na RTV Slovenija. Upamo, da bo njegovo iskrivo pričevanje podarilo kak duhoven sad v naši domovini.

br. Jan Dominik B.

Kjer je dvom, naj prinašam vero

Kadar govorimo o krščanstvu ali pa o tem, kako bi svojo duhovnost zagovarjali pred nevernimi, najprej pomislimo na Boga; oz. pomislimo na dokazovanje Božjega obstoja. Toda, popolnoma jasno nam je, da Božjega obstoja ne moremo ne dokazati, ne zanikati, ker Bog ni objekt. Bog namreč obstaja na drugačen način, kakor obstajamo ljudje; skušnjavo pa imamo, da bi merili z enakimi merili, ki jih uporabljamo v našem svetu. Na kakšen način obstaja Bog pa mi ne znamo razložiti. Bog je po definiciji neopredeljiv, neomejen, pa kljub temu za vernike resničen, ker verujemo. In ravno dejstvo, da verujemo, je za vernike zadosten dokaz za obstoj Boga. Naša vera je dokazljiva, je oprijemljiva in o njej lahko nekaj povemo. Vera je nekaj kar lahko tudi nevernik vidi. Mi nikomur ne moremo pokazati Boga, lahko mu pa pokažemo svojo vero.

Papež Benedikt XVI. je pred sedmimi leti razglasil leto vere, ki smo ga začeli 11. oktobra 2012. Njegova želja je bila, da bi na ta način obhajali 50 letnico začetka Drugega vatikanskega koncila in 20 let od izida katekizma Katoliške Cerkve, ki na kratko povzema nauk zadnjega koncila. Razlog namere, da 13 mesecev posvetimo veri, pa resnično ni bil obhajanje obletnic, temveč poživitev vere. Papež je namreč točno leto dni pred začetkom leta vere, 11. oktobra 2011 izdal poseben dokument *Motu proprio* z naslovom *Porta Fidei*, kar pomeni Vrata vere, ki ga je koristno zopet prebrati. V njem je povabil k okrepitvi in poglobitvi vere tako na osebni kot občestveni ravni. Tudi ta duhovna obnova ima isti namen: poglobiti vero. »Ni kaj«, bomo rekli. »Skrajni čas!« iz statističnih podatkov Cerkve v Sloveniji je razvidno, da stanje katolištva še zdaleč ni rožnato: vse manj nedeljnikov, vse manj krstov, porok... in kar je najbolj boleče, čedalje manj duhovnikov, bogoslovcev oz. redovnikov in redovnic. Število kandidatov za duhovne poklice se ne zmanjšuje samo zaradi manjše rodnosti, tudi ne zaradi proticerkvenega razpoloženja, temveč zaradi poplitvenja vere. Tudi med redovniki.

Pa se bo kdo oglasil in dejal: »Kaj pa ima to opraviti z nami frančiškani? Mi smo vendarle odgovorili na Božji klic! Ali pa bo kdo celo vprašal, kaj ima to opraviti z nami, ki vendarle verujemo. Lahko bi rekli, da verujemo po vseh predpisih Cerkve. Generalni definitor Ivan Sesar nas je na srečanju na Viču, 27. marca letos, naravnost šokiral z izjavo, da

je v frančiškanskem redu ena od težav tudi problem nevere med redovniki. Marsikdo si je mislil, da malo pretirava. Kot bogoslovec sem bil priča izjavi magistra, ki je zapuščal duhovništvo in red. Zbral nas je v klerikaški kapeli in dejal: »Odhajam, ker sem izgubil vero!«. Zato je prav, da vero stalno poglobljamo. Pravzaprav, zdi pa se mi primerno, da z apostolom Petrom vedno znova priznavamo, da je naša vera šibka. Veste, čim manj vere je v svetu, tem več jo mora biti v samostanih. Zato je moj namen v tej duhovni obnovi z vami razmišljati o veri v naših redovnih skupnostih.

Vera, ki se ne vidi in vera, ki se vidi

Danes vse bolj »jamramo«, da verniki ne prihajajo k maši ali pa zelo poredko, tako, za večje praznike. Ko se z njimi pogovarjamo, ti kristjani, kar naravnost povedo, da ne vidijo razloga, da bi »stalno viseli v cerkvi«. Njim razlagamo, kakšen pomen ima verska praksa v kristjanovem življenju. Na podoben način bi rad tudi vam, dragi bratje poudaril, kakšen pomen ima naša samostanska skupna molitev, naši skupni obroki in naše skupne dejavnosti. Zdi se mi zelo primerno, da v svojem razmišljanju spregovorim o temeljih našega redovnega življenja. Najprej bom spregovoril o povezavi med versko prakso in vero ter **osvetlil razmerje med vero, ki jo skrivamo v svojem srcu in vero, ki »se vidi«**; nato pa bomo spregovorili o naših samostanskih dejavnostih in redovnem poklicu.

Verjetno se boste strinjali z menoj, da človek ni le duhovno bitje, temveč je tudi in, lahko bi rekel, najprej, telesno bitje. Zato želimo drug drugega videti, slišati in tudi čutiti. Dekletu ne zadostuje fantova enkratna izpoved ljubezni, temveč, želi kar naprej slišati, da jo ima rad, želi ga videti, z njim preživljati čas in občutiti njegovo naklonjenost. Možno tudi ne bo svoje žene prepričal, da jo ime neskončno rad, če ji bo samo za Valentinovo prinesel rože, sicer pa ne bi imel časa zanjo. Taki pač smo in prva Mojzesova knjiga nam poroča, da je tudi Bog zavezo z Noetom in njegovi sinovoma podkrepil z vidnim znamenjem: svojo mavrico je postavil v oblake, da bi ljudje videli, da se Bog drži obljube in da ne bo s potopom uničil zemlje. Judje so tudi Jezusa rotili, naj jim da znamenje in dokaže, da je res Mesija.

Tako tudi jaz ne verjamem kar tako nekomu, ki reče, da ima vero v svoji notranjosti, če tega ne pokaže navzven. In temu rečemo verska praksa, ki pa, poudarjam, se še zdaleč ne sestoji zgolj iz obiskovanja cerkve. Ko izpolnjuješ Kristusovo zapoved ljubezni tako, da reveža nasitiš, je to tudi verska praksa. Izpolnjevanje katerekoli druge zapovedi ali ko v petek ne ješ mesa in se v postnem času odpoveduješ in zatajuješ je tudi verska praksa. In vendar je temelj vse verske prakse obiskovanje obredov. Saj ravno po tem tudi vemo, koliko je v cerkvi praktikantov in nepraktikantov; koliko je v cerkvenem občestvu dejavnih, aktivnih vernikov.

Verska praksa ima dve funkciji: najprej je **poka-zatelj oz. izraz vere**. Lahko rečemo, kdor veruje, tudi prihaja k obredom, živi po Jezusovem nauku, skratka, vera se kaže v dejanjih, ker vernik ne more, da ne bi izražal vero na tak ali drugačen način. O tem nam spregovori apostol Jakob v 2. poglavju svojega pisma: »Kaj pomaga, moji bratje, če kdo pravi, da ima vero, nima pa del? Mar ga lahko vera reši? Če sta brat ali sestra gola in jima manjka vsakdanje hrane, pa jima kdo izmed vas reče: »Pojdita v miru! Pogrejte se in najejta!« a jima ne daste, kar potrebujeta za telo, kaj to pomaga? Tako je tudi z vero, če nima del; sama zase je mrtva. Vendar bo kdo rekel: »Ti imaš vero, jaz imam pa dela. Pokaži mi svojo vero brez del in jaz ti bom pokazal vero iz svojih del. Kakor je namreč telo brez duha mrtvo, tako je mrtva vera brez del.« Newman, veliki teolog in kardinal je dejal: Nikakršne abstraktne vernosti ni! Verska znamenja in običaji imajo velik pomen! Bog je stvarnik naše duše in telesa. Zato ga tudi častimo z dušo in telesom.

Z dušo in telesom pa moramo živeti tudi bratstvo v naših samostanih. Ja, vera frančiškana se vidi tudi v njegovem bratskem življenju. Bivši provincial, p. Polikarp, je večkrat poudarjal, da je bratstvo temelj in srčika Frančiškove duhovnosti. Lahko bi rekli, da je bratsko življenje najprej znamenje frančiškanskega poklica. Ko namreč pride kandidat v postulaturo, gledamo predvsem na to, kako je sposoben živeti bratsko življenje: ali se je možno z njim pogovarjati in pogovoriti, ali zna poslušati, ali zna služiti oz. ali je sposoben sprejemati različnost bratov okoli sebe. Z eno besedo, ali je sposoben evangelijskega odpuščanja. Vse to so znamenja, da ima veren fant redovni poklic. Kakor je prva funkcija vere, da opredeljuje vernika s tem, da se kaže navzven, tako je tudi iskren bratski odnos, ki

se vidi, znamenje, da ima kandidat redovni poklic in vero. Ne more biti drugače. S funkcijo izraznosti pa je neločljivo povezana tudi druga funkcija vere: poleg tega, da je verska praksa izraz vere, je **verska praksa tudi ohranjevalec vere**. Bratstvo pa na enak način; najprej je izraz redovnega poklica, nato pa tudi ohranjevalec redovnega poklica.

Ni dvoma, da zgolj zunanje izpolnjevanje verskih predpisov pred Bogom nima vrednosti. Če človek na zunaj dela eno, v srcu pa zavestno in hote misli nekaj čisto drugega, je to hinavščina. Toda človek je, ponavljam, ne le duhovno, ampak hkrati in neločljivo tudi telesno bitje. Kdor torej zanemarja in prezira zunanje izraze vernosti, ta se bo kmalu tudi v svoji notranji vernosti izpraznil. Vera bo nehala urejati njegovo življenje in bo postala mrtva – bo preprosto izginila. Podobno, kakor tudi ljubezen do ljubljene osebe popolnoma izgine, če ni podkrepljena z zunanjimi izrazi ljubezni. Saj tudi slovenski pregovor pravi: Daleč od oči, daleč od srca! Z vero do Boga je kot z našim bratstvom v samostanih. Ko se začneš izogibat bratom, ko zanje ne najdeš več besed, se samostanskemu bratstvu odtujiš. Tudi frančiškanom se lahko zgodi, da smo samo še so-stanovalci, če se ne pogovarjamo, če nismo skupaj za mizo in na molitvenem koru. Ko izgine bratsko druženje, izgine tudi naš redovni poklic. **Ravno tako pa velja tudi obratno: ko pomnožiš bratsko druženje, se poglobi tudi naš redovni poklic.** Kakor zunanja verska praksa postane notranji veri neke vrste »hrana«, tako tudi poglobljeni bratski odnosi poglobljajo naše redovno življenje. Nekdo je velikega misleca Pascala vprašal, kaj naj naredi, da bo veroval. Pa mu Pascal odgovori: »Poklekni in moli, pa boš veroval!« Če hočeš torej prejeti dar vere, poklekni in moli! Če hočeš poglobiti svojo vero, poklekni in moli več časa, kot si to počel do sedaj. Če hočemo poživiti svoj redovni poklic, si prizadevajmo za čim bolj pristno iskrene bratske odnose v samostanu; pri mizi in pri molitvi.

Naj izgine čemernost iz naših obrazov. Poiščimo pohvalne besede za svojega brata. Odpuščajmo drug drugemu in se sprejemajmo takšne, kakšni smo. Ne kritizirajmo in opravljanja naj ne bo na naših ustnicah. To bo najlepše pričevanje za ljudi, ki nas opazujejo. Morda se bo še kdo odločil vstopiti v samostan. Vsekakor pa lahko le tako v svet poln dvomov prinašamo vero.

p. Mari Osredkar

“Marija Pomagaj je tvoje ime.”

(Don Kosto Jernej Selak)

*O, bodi med nami, ljubljena Mati,
Marija Pomagaj je tvoje ime!
Marija Pomagaj so tvoji pogledi,
Marija Pomagaj je tvoje srce!”*

*Hvaležen Bogu in Vam,
da z Marijo Pomagaj,
našo veliko priprošnjico,
srečno hodimo življenja pot,
da smo dober boj dobojevali,
vero, upanje, ljubezen ohranili,*

*Vabim Vas, da skupaj proslavimo
25 let duhovniškega služenja
Bogu in Vam.*

Brezje, Slovenija, Marija Pomagaj.

*Vabim Vas, da skupaj proslavimo
25 let duhovniškega služenja Bogu in Vam.*

Pater Darko Žnidaršič OFM
Frančiškan, srebrnomašnik

Sydney - Merrylands - Cerkev sv. Rafaela
Nedelja, 2. junija 2019, ob 9.30 dopoldne

Tržič, župnijska cerkev Marijinega oznanjenja
Nedelja, 30. junija 2019, ob 10.00 dopoldne

Novo mesto, župnijska cerkev sv. Lenarta (Kloster)
Nedelja, 7. julija 2019, ob 8.30 dopoldne

Mošnje, župnijska cerkev sv. Andreja
Nedelja, 14. julija 2019, ob 10.00 dopoldne

Brezje, narodno svetišče Marije Pomagaj,
Nedelja, 21. julij 2019, ob 10.00 dopoldne

Wollongong - Figtree - Cerkev vseh svetih
Nedelja, 8. septembra 2019, ob 4.00 popoldne

Canberra - Garran - Cerkev sv. Petra in Pavla
Nedelja, 20. oktobra 2019, ob 6.00 zvečer

Zlata maša p. Viktorja Papeža

V baziliki Marije Pomagaj na Brezjah smo se s slovesno sveto mašo 13. aprila 2019 zahvalili za 50 let mašništva p. Viktorja Papeža. Somaševanje je vodil zlatomašnik, ob njem je somaševal tudi nadškof Stanislav Zore.

Natanko pred petdesetimi leti, 13. aprila 1969, je bil p. Viktor Papež posvečen v duhovnika. V baziliki Marije Pomagaj pa smo se 13. aprila zahvalili za 50 let njegovega mašništva. Somaševanje slovesne sve-te maše je vodil zlatomašnik, dr. p. Viktor Papež. Ob njem so somaševali ljubljanski nadškof metropolit Stanislav Zore, p. Marjan Čuden, provincialni minister, p. Robert Bahčič, gvardijan frančiškanskega samostana Brezje, g. Andrej Župan, dekan dekanije Radovljica, g. Pavle Juhant, g. Boštjan Prevc, g. Alojzij Slavko Snoj in p. Milan Kadunc.

V uvodu je sveto mašo je prisotne pozdravil slavljenec, dr. p. Viktor Papež: "Dragi moji nekdanji veroukarji, vse vas lepo pozdravljam v baziliki Marije Pomagaj. Na današnjo cvetno soboto, ko mineva točno 50 let od mojega posvečenja v mašnika. Pred petdesetimi leti, 13. aprila 1969, ob 10. uri dopoldne sem namreč bil na belo nedeljo v Rimu v cerkvi Santa Maria Campitelli posvečen v duhovnika. Pri posvečenju je bil navzoč tudi avtobus romarjev iz Slovenije, predvsem iz moje rojstne župnije Nazarje. Posebno pozdravljam ljubljanskega nadškofa metropolita msgr. Stanislava Zoreta, da je danes tukaj med nami navzoč v tej zahvalni slovesnosti. Pozdravljam tudi vse navzoče duhovnike, dekana radovljiške dekanije, bežigrajske in naše domače ministrante in naše bogoslužne

pomočnike. Veseli me, da ste sprejeli moje povabilo in prišli danes na Brezje, da se skupno zahvalimo Bogu za ta božji dar duhovništva, ki sem ga vedno razumel kot služenje Bogu, Cerkvi in ljudem.”

V slovesnem nagovoru je g. nadškof Zore najprej pozdravil jubilanta, p. Viktorja, za njem provincialnega ministra, p. Marjana ter vse prisotne duhovnike, ministrante, redovnice in romarje k Mariji Pomagaj.

“Zbrali smo se zato, ker nas je današnji zlatomašnik, p. Viktor Papež, povabil, da bi se skupaj z njim zahvalili Bogu za dar duhovništva in hkrati tudi za tiste darove, ki jih je bil on deležen skozi teh 50 let svojega služenja Bogu, Cerkvi in ljudem. Kot je rekel na začetku te svete daritve, hvala tudi za vse tiste darove, ki smo jih bili mi deležni po njegovem duhovništvu, po njegovem oznanjevanju, po njegovi zvestobi Bogu in našemu narodu, ter njegovih darovih, ki mu jih je Gospod naklonil.

Tvoje zlate maše se veselimo tik pred cvetno nedeljo. V tvojem duhovništvu so pomembni dogodki postavljeni na 13. dan v mesecu. V duhovnika si bil posvečen 13. aprila 1969, kot smo slišali, v cerkvi Santa Maria Campitelli v Rimu. Naslednji dan, 14. aprila, si pri francoskih sestrar v Rimu imel novo mašo in tam bil potem hišni kaplan osemnajst let, dokler se nisi vrnil v Slovenijo. Nova maša v njegovi rojstni župniji Nazarje je bila 13. julija 1969 in tudi zlato mašo obhajamo točno na dan in uro njegovega duhovniškega posvečenja. Petdeset let po posvečenju, in sicer pri MP tukaj na Brezjah.” Je dejal nadškof Stane in nadaljeval: “P. Viktor se danes zahvaljuje Bogu in lahko navedel dolg seznam svojih hvaležnosti. Na tem seznamu hvaležnosti Bogu bili tudi vi, dragi bratje in sestre. Zahvaljevanje je ena osnovnih nalog duhovnika. Skoraj bi lahko rekli, da je duhovnik posvečen za zahvaljevanje. Duhovnikovo primarno poslanstvo je obhajanje, evharistija in evharistija je pred vsem zahvala Očetu po daritvi Jezusa Kristusa v svetem Duhu. V besedah, ki jih duhovnik izgovarja pri sv. Evharistiji mora biti duhovnikova

pripravljenost postati daritev in žrtev za zveličanje ljudi. Če je duhovnik tako globok iz te najtesnejše povezanosti s Kristusom vstopa v daritev, lahko uresničuje poslanstvo zbiranja božjega ljudstva.

Kdor hoče biti moj učenec, mora na nek način nositi tudi moj križ. Kdor hoče biti Kristusov duhovnik, mora na nek način nase jemati tudi Jezusov križ. Stopati mora po poti križa, čeprav bi mu morda bolj ugajalo hoditi po poteh slave, časti. Ko z Jezusom sprejemamo nase preganjanja sveta in postajamo deležni Jezusove usode, takrat začnemo razumeti, kaj je mislil Pavel, ko je povedal Kološanom, da svoje strani dopolnjuje v svojem mesu kar primanjkuje Kristusovim bridkostim in to v prid njegovemu telesu, ki je cerkev.

Zlato mašo obhajamo na Brezjah, največjem božjepotnem svetišču pri nas. Marija je skrivnostno spremljala p. Viktorja. Že zunanja znamenja govorijo o povezanosti z Materjo Marijo. O osebni bližini z Jezusovo in našo materjo, bi znal spregovoriti samo on sam. Mi se mu zahvaljujemo za 50 let zvestobe navdušenja za Boga in za Cerkev pa tudi za naš narod, dela za dobro vsakega človeka, ki je prišel k njemu po pomoč.” Je nagovor zaključil nadškof Stanislav Zore.

Ob koncu svete maše je provincialni minister, p. Marjan Čuden, sobrata p. Viktorja razveselil s posebnim darom, blagoslovom svetega očeta, papeža Frančiška, ki je namenjen p. Viktorju.

P. Viktorju Papežu se zahvaljujemo za njegov dar mašništva in mu želimo, da ga še naprej spremlja priprošnja Marije Pomagaj.

Pripravila: AEF

Iz mariborskega samostana

Postni čas je v Mariboru potekal po ustaljenem redu: pobožnosti križevega pota vsako sredo in petek po dopoldanski in pred večerno sv. mašo ter ob nedeljah pred večerno sv. mašo. V naši baziliki je potekal tudi dekanijski križev pot, ki mu je sledila predstavitev programa dekanijskega misijona, ki bo potekal od 4. septembra do 25. decembra. V naši župniji bo misijonsko dogajanje v novembrskih vikendih.

Post je minil tudi v znamenju različnih duhovnih vikendov, ki smo jih spremljali: dva vikenda za OFS v Piranu in v Nazarjah, birmanski vikend za župnijo Slivnica, misijonski dan v Odrancih, obnova misijona v Vipavi, »finiširali« pa smo s spovednim dnevom ob

radijskem misijonu in spovednim dežurstvom v velikem tednu. Pa še velikanski Visoki pajesen, ki je rasel ob južni steni samostana smo podrli, ker je vdiral v temelje stavbe.

Velikonočni čas je prinesel sodelovanje na provincialnem kapitlju, nadaljevalo pa se je z romanjem v Medjugorje.

Šmarnični čas je pomenil vsakodnevno prepevanje Marijinih litanij pri dopoldanski maši in branje o misijonarju Ignaciju Knobleharju (zvečer smo brali o Usmiljenem Očetu). V soboto, 25. maja, pa smo gostili tudi srečanje slepih in slabovidnih, ki je v našo baziliko in križni hodnik prineslo preko 200 ljudi.

V drugi polovici maja smo tudi sklenili maratonsko kurilno sezono, ki se je pričela že konec septembra. Končno nam je uspelo urediti tudi nova vrata na stranskih stopniščih, ki sedaj zagotavljajo boljšo varnostno in toplotno zaščito.

Lahko pa poletni čas preživite tudi pri nas in okušate lepote štajerske prestolnice, svež pohorski zrak ali pa mestno plažo, ki so jo odprli pod Mariborom.

Vse dobro!

br. Janez Papa

Voščilo Brezjanskih bratov

*Na nebu se je luč prižgala
in svetloba je v temo posijala,
vse je dobivalo svoj obraz
in počasi je izginjal mraz.*

*Nasmeh na obrazih se je prikazal
in v dušah mir je zavladal.
Ljudje začeli so ljubiti
in sami sebi govoriti:*

*«O, da bi svoj greh spoznali
in vedno v svetlobi ostali,
ki si jo na križu prižgal
in v njenem veličastvu vstal.»*

*Išči, srce, to svetlobo,
da boš ljubiti moglo,
saj svet ljubezen potrebuje,
da nad sovraštvom lahko zmaga.*

Frančiškani z Brezij vam želimo, bi ob prazniku Jezusovega vstajenja zares bili deležni njegovih dveh darov vstajenja: miru in odpuščanja in potem bomo to lahko delili naprej.

Felix Aleluja!

p. Robert, gvardijan

Kdo nam bo odvalil kamen?

Dobre žene, ki so zarana hitele h grobu,
so šele na poti pomislile na oviro:

»Kako mu bomo izkazale poslednjo ljubezen,
ko pa je grob zastražen in kamen zavaljen?«

A njihova ljubezen se ni dala ustaviti;
njihova ljubezen je bila hrabra in odločna,
zato najdejo vojake speče,
zato najdejo grob odprt
in angela, ki je odvalil kamen!

Vedno je tako:

ko gre ljubezen do konca, premaga ovire,
ko gre ljubezen do konca, odpre tudi grob,
ko gre ljubezen do konca, zmaga,
ker Bog naredi čudež in ljubezen nagradi!
Vedno bo tako, da se bo našel angel,
če le kreneš na pot že v temi,
če le premagaš strah in vztrajaš na poti,
če le verjameš, da ne moreš biti poražen
in če si pripravljen verovati, da On živi!

Tudi tebi je angel odvalil kamen,
zato lahko premagaš strah,
zato ne moreš biti poražen,
zato lahko vstaneš in greš naprej
in zato se lahko dotakneš Vstalega!
Tudi ti si lahko nekomu angel
da sonce posije v njegovo srce
in začuti, da ga ima nekdo rad;
da lahko verjame, upa in ljubi
in da lahko vstane in začenja na novo!

Želim ti, da srečaš vstajenjskega angela
in da tudi ti nekomu postaneš angel vstajenja!
Aleluja!!

p. Pavle Jakop

Pismo p. Huga Delčnjaka provincialu p. Mihu Vovku

20. 4. 1988

Dragi,

prav gotovo ne pričakujete moje pošte, ste se že navadili na moj molk; seveda, s tem pa ni rečeno, da niste navzoči v mojih mislih, molitvah in prošnjah za vsakega izmed vas. Tole pismo naslavljam na vas ne iz Afrike, ampak iz New Yorka, kamor sem prispel v nedeljo 17. aprila 1988 zvečer.

Iz Centralne Afrike sem odpotoval že v začetku januarja letos. Z rojakom Borisom Stražišarjem, ki je pilot pri turističnem podjetju v Bangiju. Od tam sem z njim poletel v dvosedežnem športnem letalu na sam rojstni dan in tako preživel svojo petdesetletnico v zraku nad Saharo in to ne brez strahu. Boris je peljal letalo v popravilo v Nico v Franciji. Veliko stvari ni delovalo: gretje, luči, radio, pretakanje kerozina iz rezervoarjev in še druge podrobnosti. Letela sva na višini 3000 metrov. Vsakih pet ur je bilo treba polniti gorivo. Vzletela sva jutraj ob 5. uri in to v velikem naliwu. V »komarja« sva se vkrčala vsa premočena. Ko sva se dvignila nad oblake, se je pričelo hladiti. Nad tropsko Afriko se je telo treslo od mraza in zobje so šklepetali... Bila sva v samih srajcah, premočena in gretje ni delovalo.

Po dveh urah leta je moral preklopiti iz praznega rezervoarja na polnega. Nič posebnega, poteg ročke in konec. Ročka se je premaknila, a kerozin se ni začel pretakati, motor spremeni glas, letalo pa kot kamen proti zemlji. Kakšne barve sem bil jaz, ne vem,, a Borisu je njegova zagorela barva izginila z obraza... Kot bi trenil je bilo za nama 2000 metrov padca, letalo ni izgubilo ravnotežja, ročka se premika iz mesta v mesto in končno uspe, še pravi čas, da se letalo lahko dvigne. Ta »kiks« letala pusti neprijeten občutek, kajti do preklapanja bo prišlo še večkrat. Nica je še daleč.

Bližava se Nigeriji, oblaki in dež so že za nami. Suhi, puščavski del Afrike se približuje. Boris mi potisne v

roke čisto navaden »Michelin« zemljevid Afrike. Razgrnem jo na kolena in skušam po rekah, hribih, cestah in krajih ugotoviti položaj letala. Končno tako spremljanje ni bilo slabo, nasprotno, bilo je zelo zanimivo, samo pod enim pogojem, da je vidljivost dobra.. Po svojih tehničnih zmožnostih je bilo to letalo usposobljeno za polete od vasi do vasi in še to v lepem vremenu in ne za pot, na katero sva se podala z Borisom.

V Zinder pristaneva okoli 11. ure. Hudo neurje je napolnilo ozračje s saharskim prahom in peskom, tako, da je bil pristanek zelo težaven, vidljivost pa zelo slaba. Silen veter in temperatura samo 16 stopinj ni dobro dela mojim otrplim nogam. Naslednji postanek naj bi bil v srcu Sahare v Tamanrassetu.

Ponovno vzletiva, razgrnem karto in skušam ujeti pokrajino pod seboj z zemljevidom in obratno, a ni prišlo do pokritja, kajti vidljivost je bila tako slaba, kot bi okenca prelepil s pergamentom, pod letalom pa se je vse bolj spreminjalo v sivo – oranžno barvo. Puščavska nevihta je zakrila peščeno pokrajino z debelim plaščem prahu. Nad glavo sva imela neizmerno modrino, na obzorju pa prelivanje mavričnih barv. Po treh urah leta je slika ostala nespremenjena. Vrniti se v Zinder je praktično nemogoče, goriva za povratek ni več dovolj. Ne kaže drugega kot nadaljevati proti Tamanrassetu in če je tudi tam nevihta, bo pristanek nemogoč. Letališče obkrožajo koničasti vrhovi tudi do 3000 metrov visoki. Boris samemu sebi govori, češ, kaj mi je bil potreben ta polet, doma v Bangiju imam ženo in tri otroke, zakaj nisem rajši ostal z njimi...

Začel sem razmišljati: napisati pismo za domov in škofu v Bangassouju, a mislil sem si, če se ta igračka razbije v pogorju Hogaar je malo možnosti, da pismo prispe do naslovljenca. Praznujem srečanje z »Abrahamom«, ga bom pač tudi videl na svojo petdesetletnico. Če je Bogu tako všeč, mora biti tudi meni. Amen.

Oba sva molčala »zavita« v globoke misli. Kompas

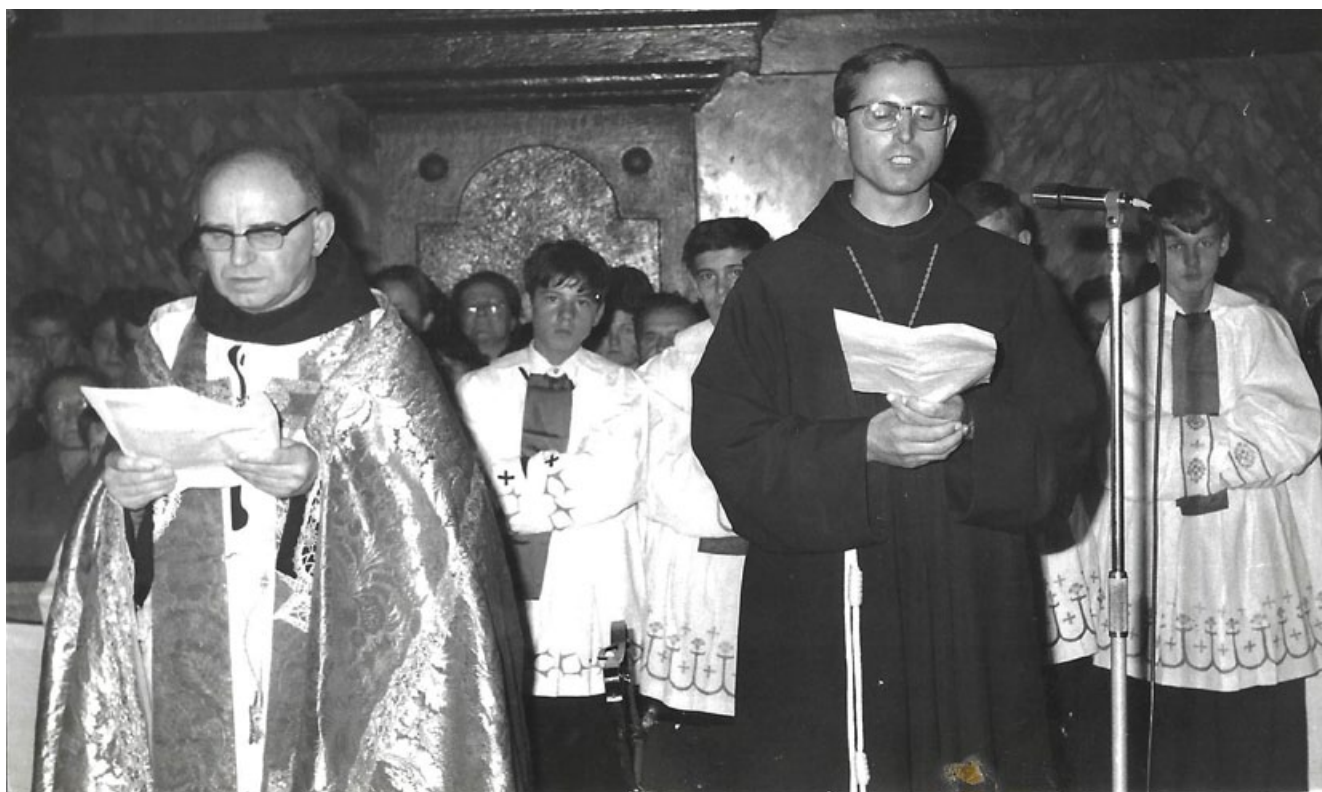
je kazal sever, a zaradi sunkov vetra je bilo mogoče zgrešiti letališče tudi za več deset kilometrov, radijska zveza pa ni delovala na dolge razdalje, šele, ko je bilo v območju štiridesetih kilometrov. Bila sva res »sama na svetu«. Ura je bila pet popoldne. Po izračunih sva potrebovala še 50 minut leta do Tamanrasset, goriva pa je bilo še za poldrugo uro. Že dolgo nisem pogledal dol, ker se tam tako ni nič spremenilo. Še pol ure in bo jasno: ali trdna tla pod nogami ali pa »perutničke« na ramenih. Bil sem seveda za trdna tla.

Tamanrasset leži med visokim gorovjem in tudi mesto samo ima visoko lego. Ko sva se mestu približala na petdeset kilometrov, so se pokazale konice gora na obzorju. V trenutku je upanje pregnalo strah, kri je vzvalovila po žilah in polastilo se naju je upajoče vzdusje. Nisva upala v prazno. Letalo je držalo pravo smer. Pristala sva brez težav. Rad bi nazdravila že kar v letalu, a nisva imela drugega kot karton mineralne vode. Temperatura je bila samo 4 stopinje, ki jo je še izostril močan veter. Formalnosti s policijo in carino so bile hitro opravljene, kajti mislili so, da spadava k skupini, ki spremlja rally Pariz – Dakar, ki je prav ta dan

prispel v Tamanrasset. S taxijem se odpeljeva v hotel. Voznik je bil domačin Tuareg. Dejal je, da so se časi spremenili. Še za časa njegovega očeta so Afrikance (črnce) prodajali kot kamele, sedaj pa so na svoji zemlji oni gospodarji. Res je vsa administracija v rokah domačinov. Arabci ne marajo služiti državi v vročem izoliranem Tamanrassetu. Bolj so jim všeč službe na severu ob morju, zato pa »črno« administracijo pošiljajo na jug v Saharo. To pa je druga plat zgodbe.

V hotelu so nama ponudili sobo z vodo in brez nje. Razlika je seveda v ceni. Vpraša sva, če je voda topla. Ne, ni. Torej sobo brez vode. Pri večerji si nazdraviva z dobrim Alžirskim rosejem in hop oblečena pod odejo.

Drugi dan nadaljujeva pot proti El Golea. Vidljivost ni bila slaba. Bilo je zanimivo ugotavljati z letala to ali ono pokrajino, ki mi je ostala v spominu, ko sem se vračal z avtomobilom v Togo preko Sahare. Večkrat sem si rekel, da je z avtomobilom bolj varno po pesku, kot pa z letalom nad peskom, če je letalo takšno kot je Borisovo. Z avtomobilom sem trikrat doživel izjemnost Sahare, malo letalce pa mi bo zadostovalo za vse življenje.

VEL Golea natočiva gorivo, počastiva grob Charlesa de Foucaulda in se usmeriva proti Konstantinu, mestu v vzhodno – severni Alžiriji. Preletiva znane in neznane oaze in ob zatonu sonca pristaneva. Z nočjo začne rahlo deževati. Naslednja in zadnja etapa je prelet Sredozemlja do Nice. Iz stolpa napovedo poslabšanje vremena za naslednji dan. Kaj storiti? Boris ne mara izgubljati časa, polet nadaljujeva v trdi temi. Ponovno mraz, gretje ne dela. V letalu je popolna tema, luči ne delajo, samo krila so osvetljena. Po eni uri poleta se zasliši ropot po pločevini, toča! Na krilih se blešči led. Če se led nakopiči na krilih v zadostni meri, letalo izgubi aerodinamičnost in je seveda konec letenja. Ponovno gredo lasje (Boris je popolnoma plešast) pokonci. Torej ne zobje Saharskih vrhov, ampak zobje morski psov nama bodo zdrobili kosti. Ne kaže drugega, kot da se spustiva čim nižje in poiščeva toplejše plasti zraka. Tudi na 800 metrih zmrzujeva, a na tej višini je hvala Bogu samo deževalo. Boris je začel brskati po svoji torbi in iskati načrt letališča v Nici. Ta čas jaz primem za krmilo, a z veliko mere živčnosti, ker moji sunki s krmilom niso v harmoniji s sunki vetra.

Začelo se je mračiti. Borisa to ni motilo. Z baterijo v roki brska po papirjih. Ta zadnja etapa je bila podobna prvi. Mraz, strah in negotovost pristanka. V daljavi na desni se zableščijo luči. Boris mi pove, da sva v višini Sardinije. Pred nama je še dolga pot.

Zaslišijo se prvi signali radia iz Nice. Dobila sva zvezo z letališčem. Vreme je slabo. Hudo neurje, a ne

zmrzujejo. To je bila dobra novica. Bolj kot se bližava obali, bolj razločiva spreletavanje strel v daljavi. V hudem nalivu, gromu in blisku pristaneva v Nici. A križevega pota še ni bilo konec. Ob izhodu iz pristajalne steze, je Boris imel smolo. Iz stolpa so sporočili, naj se usmeri proti levemu izhodu. Boris pa je zavil levo takoj – na razmočen gramoz. Skuša izvleči letalo, motor zagrmí na vso moč, kolesa letala pa se vedno globlje pogrezajo v razmočena tla. Klic SOS. Avtomobil z rdečo lučjo je v trenutku pri letalu. Ta pokliče avtomobil z oranžno in končno se pridruži ta še dva avtomobila z modro lučjo. Tudi direktor letališče pride na prizorišče. Pravi kres luči okoli malega letala. Direktor zahteva, da se letalo odstrani na račun lastnika. Boris pa prosi za lopato in kramp z izgovorom, da je imel podobne sitnosti že v Afriki, ko mu je letalo nasedlo na termitnjak. Vseh možakov, ki so bili na licu mesta po službeni dolžnosti, je bilo najmanj dvajset. Boris je s krampom in lopato naredil tir; razdelili smo se – eni pod eno, drugi pod drugo krilo – in hoooooruuuk ... hoooooruuuuuk, letalo je bilo ponovno na asfaltni stezi.

Na letališču so se formalnosti zavlekle zaradi popisa nesreče. V udobno posteljo hotela sva se položila šele zgodaj zjutraj, sicer s praznim želodcem, a vesela, da sva psodaj na zemlji.

Drugi dan je Boris odpeljal letalo v garažo, jaz pa sem se odpravil proti Parizu. Kot že leta nazaj, sem bil tudi tokrat sprejet z vso gostoljubnostjo g. Flisa in msgr. Čretnika v Slovenskem domu. Od tam me

pot ni vodila na vzhod, ampak na zahod. Odgovoril sem na povabilo družine Zabrano in se odpeljal v Venezuelo v Caracas. Ta vožnja je namesto trinajst ur trajala cela dva dneva. Najprej je imelo letalo zaradi okvare motorja prisilen pristane v Santiagu de Compostela, a dokončno so ga popravili šele naslednji dan v Madridu. Čas sem prebil v hotelu na račun kompanije.

V Caracasu sem ostal dva meseca in pol. Mislim, da čas ni bil zapravljen niti pod vidikom počitnic niti pod vidikom novih spoznanj. O tem bom kaj napisal, ko bodo moje misli bolj urejene in bo čas ohranil tisto, kar je bilo najmočnejše doživetje.

V nedeljo 17. aprila 1988 sem se napotil v New York in sicer po naključju. Ko sem v Parizu kupoval letalsko vozovnico Pariz – Caracas – Pariz, mi je kompanija »Nouveau Monde« predlagala povratek preko New Yorka zaradi ugodnejše cene. Šele v Caracasu se mi je porodila ideja, češ, če že potujem preko New Yorka, zakaj ne bi spotoma obiskal brate v Združenih državah, ker me to prav nič ne stane, ravno nasprotno, brez prikrivanja lahko rečem, da računam na njihovo radodarnost do mojega misijonskega dela, saj mi velikodušno pomagajo že sedemnajst let.

Ob prihodu na letališče J. F. Kennedy sem se vprašal kako bom našel p. Roberta Mazovca. Navsezadnje je bilo to bolj preprosto kot poiskati v Šiški Janševo ulico. Ko sem potrkal na vrata cerkve sv. Cirila ni bilo odgovora. P. Robert je bil zdoma. Na ulici sem čakal dve uri. Nisem se dolgočasil. Opazoval sem mimoidoče in odkrito povedano so mi nekateri vzbujali strah. Črne obleke okrašene z verigami in kosi železja, njihove frizure in pogledi. Rekel sem si: če se p. Robert me vrne, v tem delu mesta gotovo ne bom ostal čez noč. Ta del New Yorka je bolj boemski.

Začelo se je mračiti. Napotim se v restavracijo preko ulice. Bila je indijska restavracija »Nizam«. Bil sem edini gost. Že zunaj sem si ogledal kaj imajo in si izbral. Angleško »uganem«, če vidim napisano, govorjena beseda preveč popači pisano. Šef v restavraciji je znal nemško. Bil je doma iz Pakistana in kuhal indijske specialitete. Naročil sem zelenjavno juho. Čuden okus. Pojedel sem jo iz vljudnosti. Povem, da čakam p. Roberta in naročim čaj, da izmijem okus gangeških zelišč. S čajem mi prinesejo na malem lističu telefon p. Roberta. Pokličem ga, a telefon zveni v prazno. Ni se še vrnil.

Okrog desetih zvečer je vstopil v restavracijo pričakovani gost p. Robert. Na vratih sem mu pustil svoj »newyorški« naslov. Tako me je brez težav našel. Pri njem ostanem do prihodnjega torka. Ta dan se popeljem v Chicago. V Pariz se vrnem 22. maja 1988. V Ljubljano pridem po vsej verjetnosti v začetku junija.

P. Miha, kmalu se bomo videli. Do takrat pa tebi in vsem sobratom prisrčen pozdrav!

p. Hugo

Pogovor s p. Hieronimom

Če pometamo pred lastnim pragom,
moramo malo poškropiti, da prah ne gre
v nos

(DP, str. 120-121, oktober 1983)

Pogovarjala sva se pri meni, doma: na teraso je prihajal pozno poletni večer in se zvil v noč, pripoved pa je bila; vedno bolj živa, vedno bolj prizadeta. Pater Hieronim Zveglič, župnik pri frančiškanih v Mariboru, od konca lanskega leta verjetno bolj znan kot predsednik častitljive Mohorjeve družbe, je pripovedoval iskriivo, prižigajoč si vmes cigarete in vračajoč se ves čas na svoje izhodišče: Tu sem, da opravi, kar mi bo naloženo: Naloženo pa mu je bilo mnogo, še več si je naložil sam in po pravici je bil v slovenskem krščanskem in kulturnem življenju ugledan kot primeren za predsednikovanje ustanove s častitljivo starostjo, ki pa

bo morala v prihodnje čase stopiti z mladeniškim korakom, če naj prehodi drugo in morda še katero stoletje.

Kako si dobil ime Hieronim?

Ja, to je pa zanimiva zgodba. Maturo sem že imel v žepu, ko sem se šel javit frančiškanskemu provincialu na Vič za vstop v red. Ta se je ob pogledu name široko zasmejal, vzel v roke listek in me vprašal, kakšno ime si bom izbral. Odvrnil sem mu, naj kar sam izbere. Na listku je imel nekaj predlogov, prav na vrhu je stalo ime Jeronim; to ime mi ni bilo

prav nič simpatično. Pri preobleki v Novem mestu pa 'sem potem' slišal: „Sin, odslej se ne boš več imenoval Alojzij, ampak brat Jeronim.“ — „No, pa smo tam,“ mi je šlo skozi možgane. Tako sem torej postal Hieronim.

Kako pa je prišla odločitev za duhovništvo, in še za frančiškane?

O tem nimam kaj povedati. Samo čutil sem, da moram biti to, čeprav je bila zraven tudi božja previndnost. Oče je bil v službi na sodnji in tako smo prišli tudi v Novo mesto. kjer sem imel' za kateheta frančiškana. Začel sem ministrirati in...

Od te odločitve je že več kot trideset let. Kakšno je bilo takrat ozračje za odločitev za duhovni poklic? Si morda imel občutek, da greš proti vetru?

To niso bili časi za duhovniški poklic. Res sem imel občutek, da veter piha nasproti in da se moram krepko držati. Ampak bil je to tudi lep čas noviciata, kjer smo imeli strog dnevni red in življenje odmaknjeno od sveta. Takrat sem zares veliko pridobil; imeli smo tudi zelo modrega magistra. Mislim, da sem presenetil sošolce in profesorje z gimnazije — vsi so mislili, da bom študiral slavistiko.

Časi torej niso bili lahki?

Res so bili to časi, ko je bilo včasih kar vroče, in stopiti na pot proti oltarju je pomenilo pravo trdno osebno odločitev. To je bilo dobro.

Boš morda te čase kdaj opisal v romanu?

O tem verjetno ne bom pisal. Vedno mi pa hodi po glavi, da bi moral marsikaj napisati.

Dejal si, da je bilo v noviciatu lepo in strogo. Ti je ugajala strogost?

Ne vem, zakaj sem stvari tako doživljal; verjetno so bili to drugi časi. Saj je bilo res strogo, ampak prav nič nečloveško.

Odločitev za duhovni poklic tedaj in danes: gre za velike razlike?

Seveda se je v več kot tridesetih letih marsikaj zelo spremenilo, še zlasti pa v zadnjih dvajsetih. Rekel bi, da ni več tistih trdnih načel, ko se je zdelo, da nekatere stvari držijo kot pribite. Spomnim se na primer, ko sem bil, že frančiškan in je naš prvi gimnazijski klerik izstopil. Imel je vso pravico, vendar se je meni le zdelo, kot da mi je umrl lastni brat. Takrat smo se iskreno veselili vsakega poklica. Danes pa - občutek imam, da smo ob bolj humanem ravnanju izgubili tudi čut za to, kaj je trajno vredno in kaj časovno pogojeno. Včasih so imeli občutek trdnosti v vseh stvareh v Cerkvi, danes pa je marsikaj prepuščeno človekovi presoji. Rekel bi, da nam Cerkev veliko zaupa, pa smo premalo zreli.

Si veliko tistega, kar si imel kot mlad duhovnik v načrtu, že lahko uresničil?

Takrat nisem imel posebnih načrtov; sem kar

zaplaval v delo. Ko sem končal teologijo, so mi predlagali, da bi šel naprej študirat, pa sem dejal, tu me imate, naredite, kar hočete. Pa potem res s študijem ni bilo nič. Pač pa sem prišel za kaplana na Brezje, in bil sem srečen. V začetku septembra leta 1957 je bilo, ob pol devetih dopoldne sem se pripeljal z avtobusom tja gor, ob pol desetih sem že pisal matično poročno knjigo. Ker so bili tam v glavnem starejši patri, sem imel ogromno dela z veroukom, Umel sem tri pevske zборе, začel sem delati stenčase, ni pa bilo seveda časa za sprehode in obiske. Takrat so bile Brezje še nekaj drugega, saj smo spovedovali kdaj tudi od štirih popoldne v soboto do enih popoldne v nedeljo - s presledkom za večerjo in jutranjo mašo. Neumno je bilo to.

Imel si torej kar proste roke pri svojem delu. Si morda čutil, da si kaj odrinjen, ker nisi bil bolj v centru?

Starejši sobratje so mi res pustili proste roke, znal pa sem se z župnikom tudi pogovoriti. Dve leti sem bil na Brezjah in niti trenutek mi ni bilo dolgčas. Tudi občutka odrinjenosti nisem imel, le zakaj? Prav srečen sem bil.

Sledila je Ljubljana...

Po dveh letih sem prišel v Ljubljano za kaplana, bil sem še provincialov osebni tajnik (te funkcije danes ni več) in katehet.

Koliko časa je trajalo tvoje „ljublansko“ obdobje?

Enaindvajset let.

Ali po tolikem času človek že razmišlja, da se pravzaprav ne bo nič več spremenilo?

Skorajda pozabiš na to možnost (in verjetnost); kar navadiš se kraja in ljudi.

In premestitev v Maribor pred tremi leti ...

Zame presenečenje.

Kako si začel delati v Ljubljani? To so bili še pred-koncilski časi.

Bili so to zanimivi časi: Pri verouku ni bilo ne klopi ne učbenikov ne spričeval in vse to smo začeli takrat uvajati. Začeli smo uvajati tudi otroško mašo, kjer smo z otroki začeli tudi prepevati; sam sem imel -veselje do petja in glasbe, saj sem vrsto let igral violino in harmonij. Dobili smo dovoljenje, da smo imeli otroško mašo ob delavnikih, in -sicer ob petkih ob 8. uri zjutraj, zadaj, v kapeli za glavnim oltarjem. Ko je župnik dobil zaupanje, je dovolil, da smo v otroško mašo spremenili nedeljsko tiho mašo ob deseti uri. K tej maši je prihajalo tudi do 300 otrok. Na podlagi izkušenj sem predlagal župniku, da bi smeli otroke obhajati med mašo (takrat smo ob nedeljah obhajali le pred mašo in po maši), pa mi je dejal, da nikdar ne bomo maše sekali na dva dela. No, potem se je, še pred koncilom, to kajpada normaliziralo. Župnija Marijino oznanjenje je imela tedaj odličen otroški zbor, maša za otroke pa je bila novost.

Te otroke si verjetno potem spremljal v njihovi duhovni in telesni rasti?

Mnoge; še sedaj me vabijo v Ljubljano za poroke, krste svojih otrok pa tudi za kakšen pogreb.

Videti je, da si hotel narediti verouk čimbolj sodoben, mladini dostopen.

Z otroki sem pravzaprav rasel tudi sam. Na Brezjah in v Mošnjah, na primer, sem pred tistimi iz višjih razredov osemletke imel kar tremo. V Ljubljani pa sem začel s prvimi štirimi razredi, nadaljeval z višjimi, nato naprej v srednjo šolo. Poteg rednega „šolskega“ verouka za srednješolce sem zanje imel tudi uvajanje v bolj intenzivno duhovno življenje, za kar sem na začetku zbral dve skupini deklet in skupino fantov. Ko sem prepustil srednješolski verouk nasledniku, jih je bilo vseh 209. Ko sem začel s študenti, so bili na začetku trije (mislim, da sami slavisti), ko pa sem ta verouk prepustil nasledniku, jih je bilo 107. Meni se je zdelo logično, da rasteš z njimi.

Tvoje ljubljansko obdobje je močno zaznamovano s torkovimi predavanji za študente.

P. Roman Tominec je organiziral predavanja za študente že od leta 1954 naprej, in sicer ob petkih. On je šel leta 1959 za Bežigrad, vendar je za predavanja še vedno skrbel. Pozneje smo na pobudo križnika p. Modesta Golia, ki je pri nas stanoval, uvedli še drugo predavanje ob torkih. Najprej je predaval sam, po njegovi smrti smo nadaljevali z drugimi.

Nekaj časa sta bili torej po dve predavanji na teden, dokler se niso ustalila „torkova predavanja“.

V tistih letih se je pri frančiškanih v Ljubljani zvrstilo veliko predavateljev.

Na začetku so predavali izključno teologi, mi pa smo začeli vabiti tudi laike, prve ženske, škofe; povabili smo tudi prve tujce, pri nas pa so predavali tudi prvi marksisti.

Ves čas govoriš "smo", "mi". Duša vsega tega pa si bil vendar ti; tudi organizator.

Pobudnik in organizator sem bil res skoraj izključno sam. Tu pa tam mi je kdo svetoval kakšnega predavatelja.

Predavanja si potem začel tudi izdajati, in sicer v okviru Našega tromostovja, ki si ga tudi ti spraviš v življenje.

Rodila se je zamisel izbranih predavanj, ki jih je izšlo 30.

Verjetno je bilo to zate lepo obdobje!

Zame je bilo to najbolj živahno obdobje. Šepati je začelo, ko so me imenovali za župnika, saj ob vseh različnih novih skrbih ni bilo več pravega časa za kaj drugega. Poskušali smo tedaj z novimi rečmi (spovedni kabineti, kiosk za verski tisk, duhovni pogovori namesto postnih govorov, posodobljene šmarnice, načrtovali smo pastoralni center idr.). Čeprav smo imeli uslužbence v pisarni, je vendar šla marsikatera noč prav do jutra.

Pri Našem tromostovju, velikem in pogumnem podjetju v slovenski Cerkvi, pa si bil vendarle bolj anonimen, v ozadju. Te je to kaj motilo?

To mi dozdej še na misel ni prišlo. Niti najmanj.

Kako pa so vodstvo province, vodstvo škofije in družba gledali na tvojo dejavnost?

Tolerantno. To bo pravi izraz.

S tvojim odhodom v Maribor je Naše tromostovje prenehalo živeti. Zakaj?

Ne vem; vprašaj v Ljubljani, Prešernov trg 4.

Načrtov je bilo torej še veliko!

Za zbirko Duhovni razgledi (izšli trije zvezki) smo imeli pripravljenih še nekaj rokopisov. Za izbrana predavanja so nekateri rekli, da so se izživela, sam pa mislim, da se niso, le da bi morali nekoliko spremeniti zasnovo. Ljudje danes nimajo časa brati debelih knjig pa tudi denarja zanje nimajo. Nekatera predavanja pa so izšla v nakladi deset tisoč izvodov. Menda jih še danes ljudje naročajo, kar še ni pošlo.

Delo pri Našem tromostovju pa te je posredno pripeljalo do Mohorjeve družbe, ki izdaja knjige: postal si njen predsednik. Kako si sprejel to dejstvo?

Presenetila me je že vest, da sem kandidat za odbornika; bil sem kot poverjenik zaradi Mohorjeve malo slabe volje.

Zakaj?

Zdelo se mi je, da se je razdalja med Celjem in poverjeniki zelo povečala. Marketing, reklama, propaganda — to je danes že znanost. Preveč lagodno se je zanašati na prastaro mrežo poverjenikov, misleč, da bodo vse prodali.

Razmišljaš o Mohorjevi šele zdaj, ko si v odboru, ali pa si to počel že prej?

Že prej, seveda, razumljivo. Predvsem, kako ponuditi Slovincem dobre in POCENI knjige.

Presenečen si bil že pri kandidaturi za odbornika. Kako si sprejel predsedništvo?

Da so kandidirali mene; je bil kompromis. Življenje je polno kompromisov.

Ali je Mohorjeva najvišja krščanska kulturna ustanova med Slovenci?

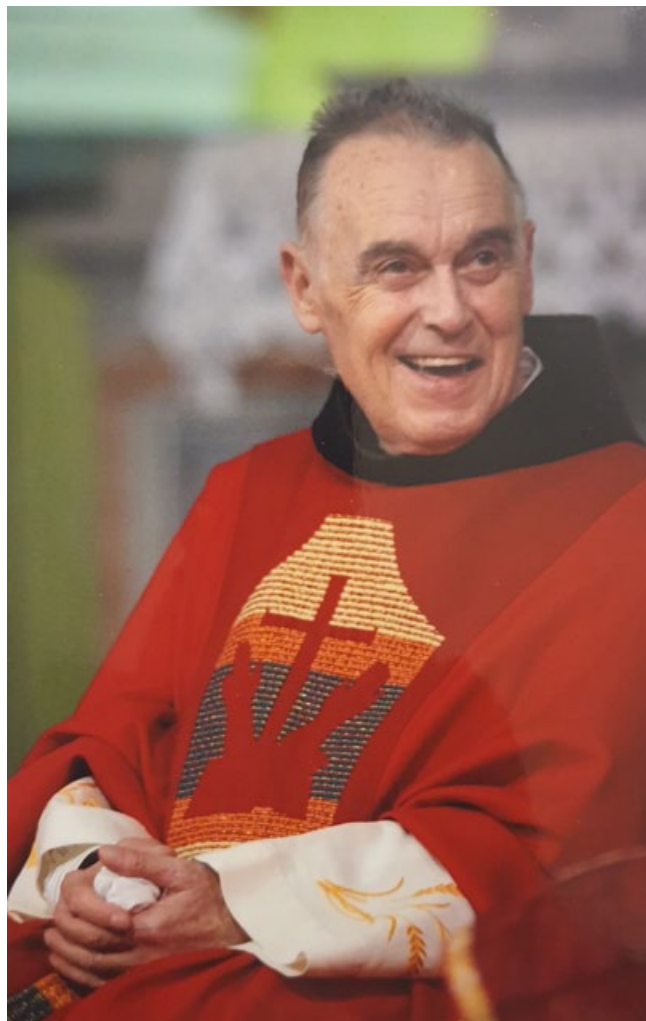
Dolgo času je bila edina.

Danes je veliko takih v slovenski Cerkvi, ki izdajajo knjige.

Dosti je takih, ki trdijo, da imamo preveč verskega tiska in izdajateljev. Ampak znan je podatek, da od vsega tiska v Sloveniji le odstotek in pol odpade na verski tisk.

Je pa vmes dosti neakovostnega.

To je pa druga stvar. Zato bi morali med knjigami

tudi izbirati. Tisti, ki gre v samopostrežno trgovino, ne pobira s polic vsega po vrsti, temveč izbira; in v množici tiskanega papirja je treba izbirati. Če bi, na primer, časopisi med vojno tiskali kuharske recepte, bi ljudi to žalilo, danes pa imamo kaj izbrati.

Misliš, da je zaradi množice verskega tiska Mohorjeva ogrožena?

Pri nas je svoboda tiska in resnica naj sili samo z močjo resnice same, kot pravi koncilski izjava o verski svobodi.

Kaj je torej poslanstvo Mohorjeve družbe v sedanjem času?

Ob prvem pismu poverjenikom sem citiral besedilo, ki so ga zapisali ustanovitelji Mohorjeve pred dobrimi 130 leti: „Bukve, ki jih misli društvo izdajati, imajo sploh v tri razdelke razpasti: a) Veroznanske bukve, b) podučilne in kratkočasne reči, kot povesti, pesmi itd. za šolsko mladost, c) sploh literarna dela, posebno, ki se našega naroda tičejo ...” To besedilo se mi še vedno zdi sodobno; mutatis mutandis. Treba je upoštevati, da živimo v času, ko je tiska veliko, in v pluralistični družbi.

Kaj pomeni za Mohorjevo to slednje?

Pluralistična družba predvsem pomeni, da so danes ogrožene druge vrednote, kot so bile pred 130 leti: nevarno je zgolj porabništvo, nevarno je, da ob

vsem tem tehničnem napredku človek neha biti človek. Nevarno je, da drug ob drugem živimo kot tujci. Treba je iskati stične točke, na trdnih temeljih graditi mostove med ljudmi. Mohorjeva družba naj izdaja knjige, ki bodo nekaj povedale vsakemu človeku (religioznemu in nereligioznemu), ki bodo posredovale trajne duhovne vrednote. Če, recimo, teolog na televiziji za okroglo mizo pravi, da je zveza med možem in ženo podoba zveze med Kristusom in Cerkvijo, tedaj je očitno, da je pozabil, da ni v cerkvi. Duhovno sporočilo naj pride na valovni dolžini današnjega časa, v današnjemu človeku razumljivem jeziku.

Kaj je krščanska knjiga oziroma kaj to ni?

Bral sem veliko „krščanskih knjig“, kjer Kristus ni niti enkrat omenjen, bral pa sem tudi veliko knjig, ki opisujejo vse samo s svetimi besedami, pa so mlatenje prazne slame. Gre za duha knjige. Verski tisk pojmuje šablonsko: kar pač izdajo verske skupnosti.

Že nekaj časa ugotavljamo, da je leposlovje šibka stran mohorskih rednih knjig.

Najbrž. Zato bo bolje izdati dober prevod kakor slabše domače delo; če sta enakovredna, pa naj ima prednost to, kar je naše.

Kako spodbuditi avtorje, da bodo pisali za Mohorjevo literaturo, ki bo dobra in krščanska obenem?

Tiskana beseda je dobra ali slaba, lepote ne moremo deliti na krščansko in nekrščansko. Kar zadeva vsebino, je dobro isto kot krščansko. In obratno, kajpada. Vsaka res kvalitetna knjiga je nov izziv tistim, ki so zmožni kaj napisati. Kadar pa nekdo izpoveduje ali zagovarja stvari, ki niso za naša ušesa, naj to sproži le iskren in pošten dialog. Kdor drugače misli kot jaz, še ni zato moj sovražnik. Le tako smo na sledi za resnico.

Zadnja leta naklada redne zbirke pada. Kako bo v prihodnje?

Sem optimist. Če voz drsi navzdol, pa si krepko pritiskil na zavoro, bo po zakonu vztrajnosti nekaj časa še vedno drsel. Upam, da se bo ustavil. Mohorjeva je izdala nekatere knjige, ki so kritično spregovorile o naši Cerkvi. Ko pometamo najprej pred svojim pragom, kakor nam naroča Kristus, moramo malo poškopiti, da se ljudem ne kadi "v nos, da torej nikogar ne žalimo.

Kdaj, misliš, se bo voz ustavil in začel iti navzgor?

To, kar bo izšlo letos, je še delo prejšnjega odbora. Moj podpis na pogodbi v tiskarni je bil gola formalnost. Prvo oceno bomo dobili čez nekaj mesecev z napovedjo knjig (in cene) za leto 1984.

Vidim, da kadiš.

Če ti ne, boš bolj zdrav umrl.

Pogovarjal se je Nace Polajnar

VABILO

p. Rogerij (Emilij) Rožnik, OFM -

p. Ruggero Rosini, OFM

spominska slovesnost

v soboto, 11. 5. 2019

ob 10.00

sv.maša in blagoslovitev spominske plošče
prof. dr. p. Viktor Papež, OFM

ob 11.00

predstavitev življenja in dela

mag. Eda Okretič Salmič:

Življenjepis p. Rogerija

prof. dr. p. Viktor Papež OFM:

p. Rogerij kot frančiškan

dr. Primož Krečič:

p. Rogerij kot skotist

dr. Bojan Ravbar:

srečanja s p. Rogerijem

*Mašni namen za pokojne Katarino Rožnik, roj. Piško,
Kristino Okretič, roj. Rožnik in p. Rogerija Rožnika, OFM*

Na praznik sv. Jožefa delavca, **1. maja 2009**, je tedanji nadškof msgr. dr. Anton Stres blagoslovil prostore Romarskega urada Brezje. Zaposleni v uradu že deset let skrbimo za prijazen sprejem romarjev, ki priromajo k Mariji Pomagaj.

V desetih letih smo zrasli, obseg našega dela, prostorov in dejavnosti se je močno razširil. A vse v okviru delovanja Slovenskega Marijinega narodnega svetišča Brezje. Hvaležni smo, da ste mnogi romali z nami in nam stali ob strani.

Ob jubileju bi se dobremu Bogu radi zahvalili za blagoslove in milosti, ki nam jih naklanja po naši priprošnjici, Mariji Pomagaj.

Praznovanje ob 10-letnici Romarskega urada Brezje, **1. maja 2019**, bomo pričeli z zahvalno sveto mašo.

Somaševanje bo ob 16. uri v baziliki Marije Pomagaj vodil ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Anton Jamnik.

Po sveti maši bomo blagoslovili prostore Romarskega urada Brezje, nato vas vabimo na krajšo slovesnost, ki bo z nagovori in kulturnim programom potekala na prostoru za Romarskem uradom.

Po uradnem delu sledi druženje; manjša pogostitev in glasbena spremljava Gajst'n Banda.

Dragi prijatelji, lepo vabljeni, da skupaj z nami obeležite 10-letnico delovanja Romarskega urada Brezje.

ROMARSKI URAD
BREZJE

10 LET

ROMARSKI URAD
BREZJE
10 LET

Romarjev rožni venec

Romarjeva čokogrizika

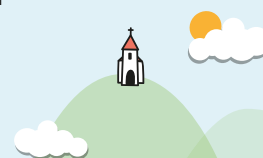

Magnet

Obesek za ključče

Ob 10-letnici
delovanja
Romarskega urada
Brezje smo pripravili
prav posebne,
jubilejne spominke.

Junij – mesec praznikov

Človek je edino bitje, ki praznuje. Vsebina praznovanja pa je kaj različna. Verni ljudje pomislimo najprej na verske praznike; in vsaka nedelja je praznik. Poleg nedelj pa so še posebni prazniki. Ker je bila letošnja velika noč pozna, so prazniki, ki so z njo povezani, v mesecu juniju. Vnebohod je z veliko nočjo najtesneje povezan. Če je velika noč začetek milosti, so binkošti njena krona. Z binkošti zaključujemo velikonočni čas. Sledijo pa prazniki: Sveta Trojica, Sveto Rešnje telo in v osmini tega praznika še Srce Jezusovo. Vsak praznik ima svojo bogato vsebino. Nedelje in prazniki so tudi primeren čas, da razmišljamo o svoji veri. Vedno znova iščemo način, kako bi izboljšali svojo versko prakso. Vsako nedeljo nas Gospod zbere v cerkvi k obhajanju spomina na njegovo zmago nad smrtjo in nas spomni, da je naše zveličanje odvisno tudi od obiska nedeljske in praznične maše. Pa tudi nedeljski počitek je dejanje vere.

Na binkoštni ponedeljek obhajamo, morda za koga manj znan in manj pomemben, praznik Marije, Matere Cerkve. Ta praznik je, vsaj po imenu in namenu, med mlajšimi. Vpeljal ga je sv. papež Pavel VI. 21. novembra 1964. Marijo je razglasil za »Mater Cerkve, to je vsega krščanskega ljudstva, vernikov in pastirjev, ki jo kličejo za preljubo Mater«. Zdaj ima Cerkev: Mater, zaščitnika in varuha (Marijo, sv. Jožefa in nadangela sv. Mihaela). Namen Cerkve je, da posreduje Boga ljudem; da po Cerkvi ljudje prehajamo k Bogu in Bog k ljudem. Cerkev je prebivališče Boga v svetu in ljudem prebujajo veselje ob misli na Boga. Njena naloga je posredovati Kristusa svetu. »Ne more imeti Boga za Očeta, kdor nima Cerkve za mater.«

Slovenci pa imamo v juniju poleg cerkvenih praznikov še pomenljiv državni praznik, Dan državnosti, praznik neodvisnosti. To je drag spomin na milostni čas, ko smo se na prehodu iz 20. v 21. stoletje Slovenci končno zavedeli, da nam lahko le neodvisna

in mednarodno priznana država zagotavlja obstoj in blaginjo. Zato je bila 25. rožnika 1991 razglašena neodvisna Slovenija. Vse kaže, da slovenski človek ni nikoli pozabil na ustoličevanje karantanskih knezov, ko je slovenski kmet v duhu krščanske vere in v slovenskem jeziku izbranemu knezu podeljeval oblast. To je bilo izredno ustavnopravno dejanje. Gospa Sveta je bila zavetnica Karantanije in njena cerkev stolnica kneževine, ki je nastala v srednjem veku na območju vzhodnih Alp. Ta začetek državnosti je ostal v spominu skozi dolgo zgodovino bojev in vztrajnosti do revolucionarnega leta (1848), ko ponovno skoraj na istem kraju vznikne zahteva po samostojni Sloveniji. Na vprašanje: »Kaj zahtevamo Slovenci?« je bil jasen odgovor: »Upravno razdeljeni Slovenci po deželah Kranjske, Koroške, Štajerske in Primorske naj se združijo v enotno kraljestvo z imenom Slovenija in naj imajo svoj lastni program.« (Matija Majar – Ziljski)

Smo ponosni na svojo državo? Radi jo imejmo, ne najprej zato, ker je lepa, ampak zato, ker je naša. »Domovina, ti si kakor zdravje« (I. Cankar). Poleg te imamo še ono domovino, v katero upamo priti: »Naša domovina pa je v nebesih« (Flp 3,20). Blaženi Slomšek takole pravi: »Kdor svojo domovino ljubi, se bo vsega veselil, kar srečo domovine povišuje. Dober državljani je pripravljen z besedo in dejanjem svoji domovini v potrebi po svoji moči pomagati.« Gospa Sveta je bila zibelka našega začetka državnosti in jezika, Marija Pomagaj pa je naša zavetnica in sv. Jožef zavetnik slovenskih dežel. Poleg njiju pa imamo še farne in krajevne zavetnike in priprošnjike. Verni državljani skrbimo, da naše krščanstvo ne bo postalo preteklost, saj bi v tem primeru tudi država postala preteklost. Naša prihodnost je v zvestobi veri, jeziku in sploh naši kulturi. V tem duhu praznujmo cerkvene in državne praznike.

P. Zdravko Jakop

Odmev po Kapitlju 2019

Uvod v tokratni kapitlj je imel generalni defnitor fra Ivan Sesar 27. marca 2019, ki nas je spodbudil in spomnil, kako smo poklicani »korenito živeti po evangeliju ..., dajati resničen zgled spokornosti, duha molitve, bratskega življenja, ogibati se lenobe, ne smemo pa ugašati duha svete molitve in pobožnosti, ki mu morajo služiti vse časne stvari ...«

V tem duhu razumem tudi provincialovo »poročilo«, iz katerega povzemam nekaj misli: Med brati se čuti slabokrvno duhovno življenje, sekularizacija, nezvestoba, manjka disciplina ... Za provinciala (in za vse nas) je duhovna prenova province ključnega pomena. In zato povabilo: » ... Naredimo pristen in temeljit obrat navznoter, da bomo bliže Bogu in drug drugemu, da bomo dosegli večjo edinost.«

Stanje province je resnično zaskrbljujoče. Statistika ne pove vsega, pove pa veliko. Od prejšnjega kapitlja (2016) je nekaj bratov odšlo v večnost, nekaj pa v svet. (Več: Zakaj nekateri odidejo, Kritični zapisi, str. 33.) Kapitlj smo zaključili s pogrebom dveh patrov, p. Hieronima Žvegliča in p. Huga Delčnjaka. Je to znamenje? Provincial pa se čudi, kako različne poglede imamo glede dela za duhovne poklice.

Kako smo zašli v tako nezavidljivo stanje?

In to prav v času, ko si je papež privzel ime našega ustanovitelja sv. Frančiška (za papeža je sv. Frančišek mož uboštva, miru in ljubezni do stvarstva); ko se celo v muslimanskem svetu omenja njegovo ime; prav zdaj, ko praznujemo različne visoke obletnice Reda; prav zdaj, ko je bil eden izmed nas izbran za pastirja krajevne Cerkve. Znašli smo se na robu! Zadnje čase le še odštevamo. Povprečna starost članov province gre navzgor (62 let). Pot navzdol se je začela v majhnih vsakdanjih stvareh, torej z nezvestobo in s popuščanjem v redovni disciplini. In na to nismo pravi čas reagirali. Predali smo se »službenemu laufu«, bežali od doma; miselnost se je začela spreminjati in odmikati od redovnega duha; kljub mnogim dokumentom smo ostali pri svojih nagnjenjih; molitev se je opuščala oz. je vedno bolj rutinska; prosti dnevi so postali »sveti« in nedotakljivi, zadnje čase so dobili kar dvojčke ali celo trojčke in so namenjeni vožnji. Redovna obleka, ki je po mnenju gen. ministra simbol, ki več pove kot beseda, je postala odveč, kar problem. Še posebej

poleti. Kako smo napravljeni, ko opravljamo »božanski oficij«? (Glej PS, čl. 27.) Ker nas je vedno manj, in če bo nam naš habit, ki je brez dvoma del naše identitete, odveč, bomo še prej izginili v pozabo. (Rad pogledam oddajo na Exodusu iz Svete dežele – in če bi tamkajšnjim bratom vzeli redovno obleko, kaj bi pomenili?) Naša molitev, skupna in osebna. Skupna je spodbuda za osebno, za katero pa kar ni časa, skupna pa je ali pa je ni. Večkrat se zdi, da nekateri ne poznajo ne dnevnega reda in ne ure. Manjka volje! Nekateri si kar sami dajejo spreglede. Mesečne duhovne obnove za nekatere ne veljajo. Letne duhovne vaje skrajšamo tako, da jih delno zamudimo ali pa jih prej zaključimo. Ko pridejo v naše samostane gostje, ali imajo vtis, da so prišli v redovno hišo, ki naj bi bila žarišče duhovnosti? In naše govorjenje o bratih? Mladi rod se silno rad vozi, kakšen korak pa je težko narediti ali uporabiti javno prevozno sredstvo (avtobus ali vlak). Niso vse vožnje nujne in upravičene. (Župljane spoznamo ob osebnih srečanjih, v cerkvi, pisarni, ob obiskih – da župnijo začutimo tudi v nogah... Pa seveda tudi iz matičnih knjig, arhiva.) Nekateri radi navajajo papeževe besede, da moramo iti na »obrobje«. Pa ne najprej z avtom na obrobje sveta, ampak peš na obrobje župnije. Omrežje je lahko zelo koristno, a če se z njim preveč »omrežimo«, ni dobro. Na plenarnem svetu reda (2018) so citirali Apostolsko spodbudo Veselite in radujte se: »Prisotnost vedno novih izumov in naprav, navdušenje nad potovanjem in neskončna izbira porabniških dobrin včasih ne pustijo nobenega prostora, da bi se slišal Božji glas. Prevzeti smo od besed, od površinskih užitkov in vedno večjega hrupa, ki ga ne napolnjuje veselje, ampak nezadovoljstvo teh, katerih življenje je izgubilo smisel. Kako da ne spoznamo, da je potrebno to dirko ustaviti in si ponovno zagotoviti osebni prostor, ki omogoča iskren dialog z Bogom!« In te »napravice« so nas zajele in zaslužile, saj so postale sestavni del jedilnega pribora; in kar smešno je gledati gospode na kakšni seji, kako so vsak trenutek dosegljivi in kar čakajo, da jih bo kdo poklical, ne da bi se zavedali, kako motijo sejo in kako neolikano je brati z ekrana in ne poslušati tistega, ki ima na seji kaj povedati ali je bil za to celo naprošen. Zasebnosti ni več. Brate prosim, naj tega vendar ne počno!

BRATJE, ZAŠLI SMO! Pot nazaj je težka. Kaj nam hoče Bog sporočiti v tem času? »Kaj moramo storiti?«

sprašujemo Gospoda. Odgovor je znan: »Spokorite se in verujte evangeliju!« Zakaj naša provinca umira? Ker naša vera hira. Je možna rešitev? Je, čeprav je ne vidimo. Najprej je treba ponižno priznati: »Pregrešili smo se in delali hudo, odstopili smo od tebe in veliko grešili.« Naše posvečeno življenje je zvođenelo, se zmaličilo. Ponižno moramo priti pred Vsevednega in prositi: »O da bi pri tebi našli milost in bi nas sprejel skesane in ponižne!« Odločiti se je treba za pot, ki je načrtana v Vodilu. »Kontemplativno bratstvo v poslanstvu« pomeni, da sta osebna in skupna molitev ob bratskem življenju na prvem mestu. Bratstvo ni preprosta stvar, saj nam celo Sv. pismo postreže z mnogimi primeri težav, od Kajna in Abela do izgubljenega sina in njegovega starejšega brata. Pa tudi vsakdanje življenje kaže nemalo primerov sporov med brati. In kako je med nami? Premalo se poznamo in šele pri pogrebu slišimo o rajnem marsikaj novega; težko drug drugega pohvalimo, celo bojimo se drug drugega ... Zakaj je temu tako? Različni značaji, različni talenti, različna vzgoja, stare zamere in predsodki, opravljanje in še kaj. Vse to pušča posledice. »Križemsvet gredo stopinje, križemsvet gazi po snegu. Bog ve, kdo je šel pred mano, bogve, kdo za mano gre« (Kajetan Kovič). Neposredne prednike, ki so šli pred nami, poznamo; tistih, ki naj bi šli za nami, pa ne, in ker jih ni, nas to skrbi. Ker imamo provinco radi, nam ni vseeno in ne bi bili radi njeni pogrebci. Imamo radi državo, še bolj provinco. Dediči velikega poslanstva naših prizadevnih prednikov smo – in komu naj bi vse to izročili v nadaljevanje?! Albert Einstein na splošno svetuje: »Ne pozabite, da so čudovite stvari, ki se jih učite v šolah, delo mnogih generacij. Vse to znanje, ki vam je položeno v roke, je dediščina, ki jo spoštujte, jo bogatite in nekega dne zvesto prenesite na svoje otroke«. (V našem primeru na naslednike!) S strahom pišem misel rimskega vojskovodja Tita, ki jo je izrekel l. 70 po Kristusu, ko je gledal uničenje Jeruzalema: »Nad tem ljudstvom je bila očitna kazen božja, da bi bil zločin, če bi mu izkazal milost.« Trdno upam, da nad našo provinco ni izrečena tako očitna kazen! Prav pa bi bilo, da bi se vsak izmed nas zavedal pomena dveh datumov: dneva, ko smo se rodili in dneva, ko smo se zavedeli, zakaj smo redovniki.

REDOVNIŠKE skupnosti bi naj bi bile ogledalo, alternativa današnji družbi, kraji razumevanja,

sobivanja, zbranosti, kraji z drugačnim življenjem, prostor miru; morali bi biti drugačni, da bi nas svet sploh opazil. Nikar se prilagajati za vsako ceno! Za to pa je potreben »temeljit obrat navznoter«. »Ko je človek v tišini, preiskuje svoje poti in je sposoben razmišljati, kako nepopoln je in kako počasi napreduje.« Samo poglobljeno redovništvo bo lahko tudi preroško. Premišljevanje smo skoraj odpravili, oratoriji so dokaj zapuščeni. Postali smo vsakdanji. »Meni je treba velike tišine, / toliko let me je ovijal hrup, / od njega me boli srce in um / in v njem mi preglušena duša gine«, tožimo z O. Župančičem.

Kaj storiti? Veliko stvari bi morali urediti, v marsičem se vrniti, vrniti se k »prvotni ljubezni«, k redovnemu življenju. Da pravi čas vstanemo za skupno molitev, da brevir v celoti opravimo, redno mašujemo, da vsaj osem ur delamo in ne zapravljamo časa z lenobo in poležavanjem.

Kdor hoče živeti in srečo imeti, / naj dela veselo, / pa moli naj vmes. / Zvonovi zvonite, / k molitvi vabite, / saj prazno je delo / brez sreče z nebes.« Da vse dobre navade ohranimo in slabih ne uvajamo. Da je naš dom skupna skrb. Da opravimo dolžnosti karseda vestno, da nismo površni pri bogoslužju, da smo skrbni varuhi dediščine, da bi se upravičeno imenovali redovniki, Bogu posvečeni. Poznati in se držati redovnih dokumentov, tudi Posebnih statutov, v katerih je »zdrava pravna ureditev potrebna, da se skupnost krepi, raste in cvete« (Janez Pavel II.)

P. Zdravko Jakop

Spominjajmo se vrlih mož in njihovih imenitnih del

V prihodnjih mesecih bomo obhajali nekatere okrogle obletnice znanih mož, in sicer:

+ 31. 8. 1589 je v Ljubljani umrl slovenski protestantski pisatelj in prevajalec celotne Biblije Jurij Dalmatin. Ob 430 letnici je spomin nanj še vedno živ. Slomšek takole pravi: »Trubar, Dalmatin, Bohorič in tiste dobe vrstniki so našo slovenščino obudili, akoravno so nesrečno od prave vere zavili; Bog je njihove greške narodu našemu v dobro obrnil ...«

* 6. 7. 1819 se je v Škocjanu pri Mokronogu rodil pionir evropske civilizacije ob Belem Nilu in začetnik misijonov v Sudanu Ignacij Knoblehar. Slovenci smo nanj lahko ponosni in se ga ob 200-letnici rojstva spoštljivo spominjamo.

* 15. 7. 1869 se je v Ljubljani rodil kipar Ivan Zajc, ki je ustvaril Prešernov spomenik v Ljubljani. Trg je l. 1949 dobil po njem ime Prešernov trg (prejšnje ime Marijin trg).

8. 8. 1869 je bil v Ormožu že osmi slovenski tabor, na katerem so udeleženci zahtevali uvedbo slovenščine v šole, urade in sodišča ter se zavzemali za Zedinjeno Slovenijo.

+ 18. 9. 1869 je v Celovcu umrl Anton Janežič, na Koroškem vodilna osebnost v prizadevanjih za razvoj slovenske književnosti in jezika. Bil je sila delaven kot slovničar, knjižni organizator, izdajatelj in urednik revij (Slovenski glas). Bil je tudi dolgoletni tajnik

in urednik Mohorjeve družbe. Ko je Mohorjeva družba po Slomškovi smrti zašla v prvo krizo, jo je prav Janežič rešil s tem, da je poverjenišvo prenesel na župnije oz. na duhovnike. Res zasluži vso našo hvaležnost tudi po 150 letih.

+26. 7. 1899 se je v Novem mestu rodil eden najpomembnejših sodobnih slovenskih grafikov in slikarjev Božidar Jakac. Spominjam se, da je vsako leto na rojstni dan v kloster v Novem mestu prinesel na oltar Karmelske Matere božje velik šopek vrtnic.

Portretiral je tudi naše škofo. Tudi njemu prisrčen spomin ob 120-letnici rojstva.

+ 27. 8. 1929 je umrl na Dunaju vizionar, raketni inženir, pisec knjige Problem vožnje po vesolju, Herman Potočnik – Noordung. Po starem očetu je bil vitanjski rojak. Njegove izračune je pohvalil tudi Wernher von Braun. V Vitanju nanj spominja KSEVT. Tudi

sinovi slovenskega rodu so med učenjaki, zato je prav, da se ga ob 90-letnici smrti spominjamo.

*29. 9. 1929 se je v Mariboru rodil Janez Menart, pesnik in prevajalec. Bil je soavtor pesniške zbirke Pesmi štirih (1953), ki je s svojo osebnoizpovedno tematiko pomenila prelom z dotlej prevladujočo objektivno poezijo. Zaradi razgibanega, široko dostopnega izražanja je med to četverico (Kovič, Menart, Pavček, Zlobec) najbolj popularen. (90-letnica)

+ 10. 8. 1969 je v Ljubljani umrl Tone Seliškar, socialni pesnik. Kot pisec mladinske proze, v kateri je poudarjal etične vrednote in tovarštvo, se je uvrstil med naše najboljše mladinske pisatelje. (50-letnica)

P. Zdravko

Sv. brata Ciril in Metod – vzor tretjerednikom

Letos obhajamo pomenljivo obletnico: tisoč sto let je poteklo, odkar sta prišla v naše kraje sv. brata Ciril in Metod, apostola Slovanov. V preteklosti slovanskih narodov, posebej slovenskega ljudstva, si nihče ni pridobil toliko zaslug kakor sveta brata. Našim prednikom sta prižgala luč svete vere, oziroma jo močno utrdila prav s tem, da sta v domačem jeziku oznanjala evangelij. Obenem sta ustvarila slovanski knjižni jezik in prvo slovansko književnost. S tem sta položila temelje slovanski omiki in kulturi.

Ali imata sveta brata tudi tretjerednikom kaj povedati? Na prvi pogled bi se zdelo, da ne, saj sta živela skoraj 300 let pred sv. Frančiškom in njegovim tretjim redom. In vendar nam imata mnogo povedati. Sveta brata sta se na poseben način odlikovala ravno v tistih krepostih, h katerim tretji red navaja svoje člane: v odpovedi svetu, v duhovnem uboštvu, v molitvi in pokori ter v apostolski gorečnosti.

Sveta brata sta bila visoko izobražena v grški omiki. Pot jima je bila odprta v najvišje državne službe: Ciril je bil profesor modroslovja na cesarski visoki šoli v Carigradu, Metod pa je bil cesarski namestnik v slovanski pokrajini ob bolgarski meji. Toda oba sta hrepenela po samostanskem zatišju. Metod se je odpovedal visoki službi in se podal na goro Olimp v Mali Aziji, kjer je napravil redovne zaobljube in kot menih preživel 20 let v samoti. Njegovemu zgledu je sledil tudi brat Konstantin, ki si je pozneje nadel meniško ime Ciril. – Toda božja Previdnost ju je klicala drugam: na misijonsko delovanje med Slovane. Težko sta se ločila od samostanske tihote, a sta se z vsem srcem lotila apostolskega delovanja med Slovani. Opravila sta ogromno delo, edinstveno v zgodovini sv. Cerkve. – Kako je mogoče, da sta v kratkem času dosegla tolikšne uspehe? Pač zato, ker sta se na apostolsko delovanje med Slovani pripravljala v samostanskem zatišju, v molitvi, pokori in premagovanju samega sebe. Pri vsem tem uspešnem delovanju pa sta v srcu ohranila

hrepenenje po samoti: Konstantin je pred svojo smrtjo v Rimu napravil redovne zaobljube in si nadel redovno ime Ciril. Metod pa se je na prošnjo umirajočega brata Cirila in v pokorščini do rimskega papeža po bratovi smrti vrnil v slovanske dežele in kot nadškof do smrti nadaljeval svoje misijonsko poslanstvo.

Ali ni življenje svetih bratov naravnost čudovit vzor tretjerednikom? Udje III. reda pripadajo redovni družini, ki teži za popolnejšim in svetem življenjem, kakor ljudje v svetu. Toda ker jim njihov poklic brani, da bi šli v samostan, bi naj v svetu gojili, kolikor je mogoče, samostanske kreposti: živeli naj bi v duhovnem uboštvu, stanovski čistosti, pokorščini; v molitvi in spokornih delih, obenem pa naj bi si prizadevali za apostolsko delo, za rast in utrjevanje božjega kraljestva. Ravno zato, ker živijo v svetu in med svetom, naj bi bili duhovni kvas tega sveta.

Kako potreben je današnjemu svetu tak duhovni kvas! Še bolj kakor v času sv. Frančiška! Naj bi sveta brata Ciril in Metod, po srcu redovnika in meniha, po božji Previdnosti pa poklicana, da sta živela v svetu in ustvarila tako čudovite reči, - naj bi tretjerednikom izprosila, da bi bili pravega duha, da bi, živeč v svetu, ne bili od tega sveta, temveč si prizadevali za rast v duhovnem življenju, obenem pa bili prežeti v apostolskem duhu. V ta namen in z željo, da bi slovenski tretjeredniki goreče častili sveta brata Cirila in Metoda, pošiljam vsem pozdrav in blagoslov.

*Ma k s i m i l i j a n, škof mariborski
V Mariboru, na praznik Sv. Rešnjega Telesa, 13. 6. 1963*

**Prepis ob 1150-letnici smrti sv. Cirila iz:
Srečanja z Bogom pod Frančiškovim krovom,
L. XVI, štev. 7/1963**

P. Zdravko

Pogreb p. Hieronima in p. Huga

+ p. Hieronim Žveglič

P. Hieronim je bil mojster besede, obvladal pa je tudi znakovno govorico. Najmočnejši izraz te govorice je bil objem. Ko je s posebno toplino objel prišlekove roke, je s tem povedal: »Sprejel sem te v svoj srčni krog«. Včasih je roko celo poljubil. Nekdo je zapisal: »Poljub je himna ljubezni«. V Hieronimovi govorici kretenj je bilo polno ljubezni. Zanj je našel veliko izrazov. Eden izmed njih je bil dobrovoljnost. Ko zaradi bolezni ni več mogel govoriti, nas je razveseljeval s smehom ali s kakšnim duhovitim zapisom. Spomnim se, kako se je vedno nasmejal, ker si kuhar Jože ni mogel zapomniti njegovega imena in ga je klical pater Ronhil.

Živel je v svetu knjig, ki so ga ohranjale mladega. Dodatno so mu sive celice razmigale križanke in šah. Sem in tja se je našel kdo, ki je z njim zaigral partijo kraljevske igre, a se je moral zelo potruditi, da mu je bil enakovreden nasprotnik. P. Hieronim je od knjig prihajal k ljudem in od njih spet nazaj k svojim piscem, ki so mu govorili od uma k umu, od srca k srcu. Ljudje, ki se zanimajo za tiskano besedo, so nekaj posebnega. So izobraženi, prijazni, učeni in plemeniti. Takšen je bil p. Hieronim. Bil je del vsega, kar je prebral.

Rodil se je 19. junija 1931 v frančiškanski župniji sv. Marije v Mariboru. Družina se je leta 1933 preselila v Novo mesto. Tam se je ob obiskovanju klosterske cerkve navdušil nad frančiškansko duhovnostjo in v njem se je prebudila želja po redovništvu in duhovništvu. Leta 1950 je v prošnji za vstop v red napisal: »Željo, posvetiti se redovnemu in duhovnemu življenju sem gojil že dolgo!« P. Ciprijan Napast mu je tega leta napisal priporočilo: »Žveglič Lojze je izreden, zgleden in evharistično usmerjen mladenič. Že v ljudski šoli, posebno pa še kot gimnazijec je imel tiho in vidno ljubezen do samostana. Občudovali smo ga, ko je vedno nosil k maši slovenski misal in v spodbudo vernikom sledil sveti maši in pristopal k mizi Gospodovi. Naš red pridobi z njim dobrega in delavnega člana!«

Leta 1956 je bil posvečen v duhovnika. Njegovo novomašno geslo se je glasilo: »Duhovništvo – križ in trpljenje, mir in veselje«. V polnosti ga je izkusil.

Deloval je na Brezjah, Marijinem oznanjenju v Ljubljani, Mariboru, Nazarjah in na Viču v Ljubljani.

Pri frančiškanih na Tromostovju je deloval neprekinjeno polnih enaindvajset let. Ob tem je bil tudi

prodekan in vključen v mnoge pastoralne dejavnosti.

»Povsod, kjer sem bil, sem se po svojih močeh, možnostih in vedenju trudil za napredek, usklajenost in ravnovesje. Kakšno zadoščenje in voljo mi je dalo, ko so mi v Ljubljani, sicer šele leta 1969, dovolili izdajati župnijsko glasilo Naše Tromostovje. Do mojega odhoda leta 1980 je izšlo 116 števil na skupno 614 straneh,« se je ob zlati maši spominjal p. Hieronim.

Vzporedno z glasilom so na željo poslušalcev začeli tiskati Izbrana predavanja z znanih tako imenovanih torkovih predavanj. Za njimi je vzniknila še serija Duhovni razgledi. Jeseni leta 1982 je bil na občnem zboru celjske Mohorjeve družbe izvoljen za predsednika. Zelo si je prizadeval za zблиževanje vseh treh Mohorjevih družb.

P. Hieronim je bil eden prvih voditeljev duhovnih vaj v Tinjah na Koroškem. Tam in v Sloveniji jih je imel za različne stanove in poklice. Vodil in sodeloval je pri desetinah ljudskih misijonov širom po Sloveniji.

Ob zlati maši je dejal: »»Iz vsega duhovniškega življenja v pol stoletja je marsikaj ostalo na dnu mojega spomina, veliko lepega, marsikaj težkega... Povsod kjer sem bil sem, sem se po svojih močeh, možnostih in vedenju trudil za napredek, vendar najprej skladje in ravnovesje... Mislim, da jubileji ne smejo izpasti v nobenem primeru triumfalistično. Neštetokrat se spomnim besed svetniškega Jakoba Ukmarja, kakor jih navaja njegov občudovalec Alojz Rebula: »Kadar učkaš kakšno obletnico, se obrni v kot in zmoli kesanje... Pojdi v samoto in premisli prehojeno pot!...«

Opravljal je službe vikarja province, definitorja, gvardijana, župnika, kaplana, direktorja Celjske Mohorjeve družbe. Bil je voditelj duhovnih vaj in karizmatičen voditelj študentske pastorale. Mnogi se ga še danes spominjajo in govorijo o kvalitetnih temah, letovanju v Bohinju, o tem, kako je p. Hieronim vzel v roke harmoniko in poskrbel za sproščeno vzdušje...

Znan je bil po odličnih pridigah. Zavedal se je: če hoče ljudem prinesiti Besedo, mora prej Beseda nositi njega. V vsako pridigo je p. Hieronim prinašal svojo vero, posvečenost in ljubezen. V njegovih navedenih zvenela pristnost, zvenele so knjige, zgodbe ljudi, njihove bolečine, pa tudi njihova pesem, veselje in lepota. Henri J. M. Nouwen je zapisal: "Pridigar je človek, ki je pripravljen dati svoje življenje za svoje

ljudi. Božja beseda še vedno prihaja na svet, čeprav se pogosto srečuje z brezbržnostjo. Pridigar je poklican, da odstrani to oviro in vodi ljudi k resničnemu uvidu, ki jih lahko osvobodi." P. Hieronim ni pazil nase. Ob prečutih nočeh je kljub utrujenosti bral in pisal, da bi prijateljeval z besedo, da ne bi zamudil trenutka njegovega obiskanja in da bi jo lahko dal ljudem kot veselo novico, kot uvid in svobodo.

Spominjam se njegove zadnje pridige. Letnico sem pozabil. Bilo je okrog preloma v novo tisočletje. Vem, da je bilo na praznik svetega Frančiška v viški cerkvi. Še danes v meni živi takratna svežina njegovega navdušenja nas svetim Frančiškom.

Prejšnji teden smo od ponedeljka do petka obhajali na Viču v Antonovem domu provincialni kapitelj. Bratje smo obiskovali p. Hieronima. Ko pa se je v četrtek poslovil, se nas je v njegovi sobi zbralo skoraj štirideset bratov, kjer smo zanj molili in ga blagoslovili.

Prešinilo me je: »P. Hieronim, sedaj spet pridigaš o svetem Frančišku. S smrtjo, ki je podobna smrti ubožca iz Asisija. Tvoj transitus je podoben njegovemu. Ob umrlem svetem Frančišku so se zbrali bratje, mi smo se zbrali ob tebi. Sestra smrt je prišla pote in te popeljala pred Kristusa. Tam na kraju onkraj smrti boš večno očaran nad njegovo lepoto in ljubeznijo!«

P. Hieronim je za božič 2004 pisal provincialu: »Občutek imam, da sem na vse strani dolžan biti hvaležen!« Hvaležnost je vedno nosil v srcu, zato vem, da se lahko v njegovem imenu zahvalim vsem, ki ste zanj skrbeli in z njim prijateljevali. To mu je veliko pomenilo. Naj vam Bog bogato povrne.

V imenu slovenske frančiškanske province izrekam bratu Marjanu in drugim sorodnikom iskreno sožalje.

Verjamem da so se p. Hieronimu, ko je stopil pred svojega Stvarnika, podobno kot ob krstu Janeza krstnika očetu Zahariji, tudi njemu »razvezala usta in jezik in spet govori ter slavi Boga« (Prim. Lk 1, 64).

P. Hieronim, tudi mi želimo čutiti in se veseliti objema Kristusa, ki je večna beseda, zato bomo zate molili. Molitev nas bo pridružila temu objemu in besedam, ki si jih z Jezusom izrekata. Prišepni Gospodu, naj nas blagoslovi z novimi poklici.

Počivaj v miru in Bogu hvala za dar tvojega življenja!

P. Marjan Čuden
(nagovor na pogrebu p. Hieronima)

+ p. Hugo Delčnjak

»Tisti čas je Jezus poklical k sebi dvanajstere in jih začel pošiljati po dva in dva« (Mr 6, 7). Sveti Frančišek je te besede evangelija vzel zares in je svojim bratom naročil, naj se jih zvesto držijo. Zapisal jih je celo v redovno pravilo: »Bratje naj hodijo po dva in dva!«. Brata Hieronim in Hugo sta še v smrti izpolnila Frančiškovo naročilo. Skupaj sta prestopila prah večnosti in se kot brata hkrati zazrla Gospodu v obraz.

Pater Hugo izhaja iz duhovno rodovitne župnije Nova Cerkev, ki je dala dva škofa, v njej je deloval tudi blaženi Slomšek. Rojen je bil 5. januarja 1938. Iz številne kmečke družine ga je pot za znanjem peljala v Maribor, božji klic pa v študij bogoslovja. Frančiškanskemu provincialu je junija 1955 pisal: »Prostovoljno in iz pravega namena prosim za sprejem v frančiškanski red.« P. Karel Dijak, magister novincev, ga je takole opisal: »Brat Hugo je telesno zdrav, veselega značaja, poslušen in sprejemljiv, uči se dobro, rad moli, po značaju pa je sangvinik.«

Po posvečenju leta 1965 je p. Hugo služboval najprej dve leti za Bežigradom (1965 - 1967), dve leti v Šiški (1967 - 1969), za tem je bil šestnajst let misijonar v Togu (1969 - 1985). Za misijone se je odločil, ker je želel biti brat ljudem, najprej ubogim. Njegova misijonska zavzetost je govorila, da je bil zanj pomemben človek. Sam je priznal, da je odločitvi za misijone botroval tudi njegov pustolovski duh. »Prepričan sem, da mi je Bog dal avanturističnega duha, da bi me preko njega privabil v misijone,« je pred leti pridigal pri sveti maši na Viču.

Za p. Huga je bil Togo kot čudež. Ob njegovem prihodu so bili tam le posamezni kristjani, danes je škofija oskrbovana s svojimi duhovniki, nekateri gredo celo v misijone v druge države. Togo ga je daleč najbolj zaznamoval, zanj povsem drug svet, vse je bilo novo, neznano.

Za obdobje petih let je sledila Centralno Afriška republika (1985 - 1990). Leta 1990 je zbolel in je za eno leto prišel na okrevanje v Maribor (1990 - 1991), potem pa je trinajst let misijonaril v Venezueli (1991 - 2004). Zaradi groženj kriminalcev je moral iz Venezuele pobegniti. P. Hugo je rekel, da je bil odhod iz tega misijona najtežji trenutek njegovega življenja. Za tem je štirinajst let deloval v Francoski Gvajani (2004 - 2018).

Tam mu je bilo zelo všeč. Pisal je: »Ljudje znajo živeti z naravo, zelo skromno. Kljub temu gredo stvari naprej. Nebeško kraljestvo je podobno gorčičnemu zrnu, kvasu, peščici soli.« Lani in letos se je zaradi bolezni zdravil v Parizu in Ljubljani (2018 - 2019). V misijonih je preživel 48 let.

Misijonsko delo p. Huga je bilo ves čas razpeto med gesli, ki si ju je izbral za novo in zlato mašo. Kot mlad duhovnik je izbral besede: »Sveta vera bodi vam luč.« In prav sveta vera je vseskozi luč na njegovi poti življenja in darovanja. Zlato mašo pa je obogatil z besedami apostola Pavla: »Vem, komu sem veroval!« Ob petdeseti obletnici nove maše se je Bogu zahvalil za kreпка leta, ki jih je lahko posvetil drugim!

Kot ministrant in še kasneje v srednji šoli sem rad sem prebiral pisma p. Huga, ki so bila objavljena v reviji Srečanje in v bratu Frančišku. V spominu imam njegove zapise o misijonskem delu, lovske podvige in dogodivščine, ki bi se lahko usodno končale. Posebej razburljiv je bil zapis o potovanju z lahkim letalom iz Afrike preko Sahare v Francijo 20. aprila 1988. Na letalu polovica stvari ni delovala. Najprej se je zataknila ročka za preklap goriva. V zadnjem hipu sta jo s pilotom uspela popraviti. Kasneje zaradi peščenega viharja v Sahari nista mogla najti letališča sredi puščave. Ponovno z veliko sreče v zadnjem hipu razrešita zadevo. Pri preletu čez sredozemsko morje se je na krilih začel nabirati led. P. Hugo je zapisal, da je bil takrat prepričan: »Torej ne zobje Saharskih vrhov, ampak zobje morskih psov nama bodo zdrobili kosti!«

Prvič sva se s p. Hugom srečala »v živo« v Kamniku kjer sem bil gojenec Serafinskega kolegija. Zdelo se mi je, da je pred menoj junak iz potopisnega romana. Sam je priznal, da je za pisanje bolj len, pogovarja pa se rad. Še največ možnosti za pomenke sva imela zadnje leto, ko sva skupaj bivala pri frančiškanih v centru. V pogovorih se je razkrila njegova širina, ki jo je potrjeval s svojim značilnim nasmehom. Ta nasmeh je razoroževal in sporočal, da te sprejema in da si mu dragocen.

Rad je govoril o domačih, na katere je bil zelo navezan. Tudi sorodniki ste ga imeli radi. Hvala vam za to bližino in naklonjenost. V imenu slovenske frančiškanske province vam izrekam iskreno sožalje. Če bi vas p. Hugo lahko nagovoril, sem prepričan, da bi vam

v tolažbo rekel besede: »Ne jokajte za menoj. Vera vam bo posušila solze. Bolj kot si vi mene želite nazaj, si vas jaz želim tukaj, kjer je vse dobro in prav in kjer dan ne pozna večera!«

Na vizitaciji sem p. Hugo ga vprašal: »Kako je bilo v našem samostanu pred petdesetimi leti in kako je danes? Kakšna je razlika?« Odgovoril je: »Danes bolj držimo skupaj. Bolje se razumemo in več se pogovarjamo!« Vprašal sem ga tudi kaj ima rad? Z odgovorom je presenetil: »Rad gledam nogomet in tenis in poslušam raznovrstno glasbo vključno s slovensko narodno - zabavno, najljubša mi je klasika.«

V enem izmed pisem iz misijonov p. Hugo razkrije

še en delček samega sebe: »Za koliko lepega so pri-krajsani ljudje, ki samo trošijo. Ne znajo več čakati, kaj šele upati. Izgubili so modrost narave, ki nam podarja svoje sadeže po dolgi in potrpežljivi pripravi, zorenju. Predčasno utrpano jabolko je kislo, trpko!«

P. Hugo je živel preprosto. Veliko so mu pomenili stiki z ljudmi. Prijateljeval je z mnogimi, posebej s tisti-mi, ki jih spoznal v času svojega delovanja v Šiški in za Bežigradom. Ohranjal je stike in spremljal dogajanje doma.

Pred dnevi mi je pripovedoval bolnišnični duhov-nik g. Miro Šlibar: »P. Hugo me je poklical in prosil naj ga obiščem v bolnici. Na vprašanje zakaj se želi z menoj pogovoriti, je rekel: 'Poznam te in že dolgo časa spremljam tvoje delo. Ti imaš dolgoletne izkušnje z bolniki, zato želim pri tebi opraviti zakramente!' Lepo sva se pogovorila in videl sem, da je bil njegov obraz ob mojem odhodu poln čudovitega miru.«

Na velikonočni ponedeljek sem p. Huga obiskal v bolnici na Golniku. Bil je že zelo izčrpan in spregovoril je lahko le nekaj besed. Ko sem mu rekel, da ta dan začnemo provincialni kapitelj, mi je naročil: »Reci bratom, da jih blagoslavljam!«

P. Hugo, hvala za ta blagoslov. Tebe samega smo doživljali kot blagoslov. Hvala za tvoje pričevanje potrpežljivosti in predanosti, zlasti v zadnji bolezni. Verujemo, da so ti nebesa izrekla dobrodošlico.

Imel si svobodno srce. Tolstoj je zapisal: "Kdor Kristusov nauk sprejme, ima enak občutek kot ptič, ki vse dotlej ni vedel, da ima peruti, pa se nenadoma zave, da more leteti, biti svoboden, in se mu ni treba ničesar več bati." P. Hugo, tvoja vera je bila močno do-živetje Boga. Tvoje življenje nam govori o svobodnih prostranstvih duha. Želimo si take svobode in tvojih daljav. Zdi se nam, da nam tvoj glas govori: »Če hoče-te to dvojce doseči, se morate prepustiti vetriču božje ljubezni!«

Prepustili se bomo, pa tudi vetriču lepih spomi-nov nate, vetriču molitve in hvaležnosti. Hvala za prijateljstvo in za zgled resnične ljubezni do vsakega človeka. Pogrešali te bomo! Počivaj v miru in v nebesa naj te spremijo angeli!

p. Marjan Čuden
(nagovor na pogrebu p. Huga)

Nagovor prof. Jožeta Faganela na pogrebu p. Hieronima in p. Huga

Dragi pater Hieronim, pozdrav v nebesa, za katera si dotrpel pred nekaj dnevi v viškem frančiškanskem samostanu! V nebesa je pohitel za teboj te dni še tvoj sobrat p. Hugo, uresničevalec sorodnega oznanjevalnega poslanstva!

Pred več kot šestimi desetletji, ko so se prepletle naše poti, še nismo pripadali isti generaciji.

I.

Ti, p. Hieronim, si bil naš **učenik**, mi tvoji zbegani **apostoli**; kasneje tvoji sodelavci, v kakšnem od tvojih bremen celo nekakšni nasledniki. Rastli smo ob oltarnem občestvu tromostovske Marije, od angela pozdravljene, ki je zmogla tudi za nas izreči svoj **fiat**. Pri njej si prehodil pot srčnega kateheta od osnovnošolcev, ki si jih uspel pridobiti še k petkovi delavniški maši ob harmoniju pred zakristijo, do »akademikov«, kot so nas čez leta zaradi akademske maše ob 11h hudomušno poimenovali tvoji sobratje.

Desetletja so se ob tvojem modrem pastirovanju prevesila v nam samoumevni koncil, v poslovenjeno bogoslužje. Vanj si nas umeščal tudi z duhovnim asistiranjem Tozonovi sv. Ceciliji na koru in z uvajanjem bogoslužnih sodelavcev, bralcev Božje besede v materinščini pred oltarjem. Danes razumemo, kakšnega duha smo vsrkali od tebe.

Sledil si, kot nekakšen katehet alpinist, postopoma proti vršacem. Z župnijskim glasilom *Nашe Tromostovje* si nagovarjal z evangelijskim sporočilom takrat zelo zadržane vernike. Z znamenitimi »knjižicami« našega Tromostovja s predavanji umetnikov in znanstvenikov, ki si jih privabil, da so spregovorili za študente o »krščanski avanturi«, si uveljavljal »svoj« oznanjevalni koncept; a ne brez prisluškovanja oblastnikov in ne brez dvomljivcev v samih cerkvenih vrstah.

Po Hieronimovi viziji je postala založnica *Nашe tromostovje* slovensko središče za oblikovanje krščanske inteligence, nekakšna neformalna fakulteta za krščanske laike. A k sreči in po Božji previdnosti, gotovo, si imel tiho, a trdno podporo svojih sobratov. Pustili so ti proste roke, kar se še danes čuti v krščanski živosti slovenske prestolnice tvojih oznanjevalnih

posnemovalcev.

Srkali smo tvojo širino v časih enoumja in razvijali tvoje usmeritve v najrazličnejših poklicih, tudi duhovnih, in v vseh stanovih. Tvoj koncept se je odlično prilagal novi državi Sloveniji in novim možnostim, tudi v Cerkvi. Tako tvoji učenci nismo, ne nad izvolitvijo ne nad delovanjem papeža Frančiška, prav nič osupli, kakor, žal, mnogi v današnji Cerkvi.

Morda je prav izkušnjo Tromostovja potrebovala Celjska Mohorjeva družba v 80. letih. Tedaj se je zaradi nenavadnega partnerstva s samoupravnim socializmom znašla v slepi ulici, ko je sama vzdrževala angažirano lojalnost do režima že daleč preko nujnosti za preživetje. Z letom 1982 je p. Hieronim Žveglič prevzel predsedovanje najstarejši slovenski založbi za skoraj 15 let. S svojo širino je p. Hieronim navezoval vse tesnejše stike s celovsko in goriško Mohorjevo družbo. Stiki so prerasli v sodelovanje in skupne projekte. Z nastankom slovenske države pa se je začelo tudi organizacijsko povezovanje. Gonilna sila je bil prav p. Hieronim. Skupna izjava treh Mohorjevih družb leta 1992 vsebuje sicer stavek, da *še ni prišel čas za razmišljanje o eni sami enoviti Mohorjevi družbi*. In teh besed zadržanosti čez četrto stoletja dejanja še niso presegla.

Tvoji nekdanji (vero)učenci smo se na predvečer letošnjih šmarnic zbrali pri tej poslovilni sv. maši v znak hvaležnosti tebi, p. Hieronim. Ti si že dočakal sprejem v naročje Njega, tai si nam ga oznanjal nad šestdeset let. Danes smo se zbrali, da pospremimo tvoje telo čakat *vstajenja mesa*.

P. Hieronim in p. Hugo! Zdaj pripadamo že isti skupnosti, generaciji tretjega življenjskega obdobja, vidva z že obstalim telesom. Še premikajoči starčki in starčice smo pač tudi mi, ki se upam zavedamo svoje zemeljske minljivosti, upam. Danes znamo že s hvaležnostjo Bogu in njegovim sodelavcem, med katerimi zavzemata p. Hieronim in p. Hugo izjemno mesto, sprejemati tudi sami *dolgost življenja našega*; sprejemati z vsem, kar ta prinaša, in v katerem smemo in moramo izrehati tudi svoj »**Fiat**«, »bodi prilično ali neprilično«, kot smo rekli včasih.

Že dve desetletji ni mogel p. Hieronim, mojster **ka-teheze**, izrehati ničesar zaradi podobnega znamenja, s katerim je Bog nekoč zaznamoval starčka Simeona ...

Cekrev sv. Križa na Žalah na dan pogreba
p. Hieronima Žvegliča in p. Huga Delčnjaka

Foto: Karel Drago Vuica, 30.04.2019

Zato pa na nas, na prebivalcih te solzne doline ostaja naloga, da, ohranimo in posredujemo zgodovinskemu spominu vse, kar je v desetletjih duhovništva povedal in zapisal in udeležan gotovo že prebivalec nebeškega kraljestva, p. Hieronim.

II.

S skupno udeležbo na tečaju francoščine na Institut catholique v Parizu v času razcveta Našega Tromostovja in pariško pomladjo poznih 60. let prejšnjega stoletja smo spremljali začetek tvoje misijonarske poti, p. Hugo. Tiho, za nas, in vztrajno si oznanjal odrešenje Afričanom, najprej v Togu, dokler te ni zausstavila bolezen, zaradi katere ti tam ni bilo več mesta. Zato si si izposloval misijonarjenje v Južni Ameriki v Venezueli in Francoski Gvajani, za kateri do letošnje postne nedelje na Tromostovju, ko sva se pogovarjala

pri otroški maši, nismo vedeli, da sta misijonsko območje. Zdaj vemo, kako so tvojo neposrednost sprejemali z odprtimi, po odrešeniku hrepenečimi srci... sprejemali, vse dokler... ni zločesto sonce sprožilo bolezni, ki je ohromila tudi tvoj zadnji oznanjevalni podvig. Drugačna bolezen od Hieronimove, a tudi hromeča poslanstvo.

Delo p. Hugona, ki je enako mnogostransko in plodovito, moramo šele odkrivati. Ne vem, ali obstajajo kaki osebni zapiski. Zagotovo pa se bo njegov neposredni lik, posnema-

joč Kristusa v Palestini, razkril v pričevanjih njegovih ovčic. Kako do njih? Zgodovinarjem misijonarjev, tudi slovenskih, je to uspelo pred poldrugim stoletjemš pred digitalno revolucijo. Namesto, da nas skrbi njen kvarni vpliv na mladino, jo izkoristimo za odkrivanje oznanjevalnih podvigov in sadov p. Hugota, kakor jo za oznanjevanje uporablja Petrov naslednik papež Frančišek.

+++

Ne vemo sicer, ali bosta vajini izmučeni telesi v zemlji dolgo čakali vstajenje mesa. Po vsem, čemur smo zadnje čase priča, skoraj slutimo, da najbrž ne. Zato pa smo vama obema, pater Hieronim in pater Hugo, hvaležni za učinkovito misijonarjenje na območjih, za katera se šele zdaj zavedamo, da sta misijonski.

Naslovník province	telefon	fax
Stane Zore Ljubljanski nadškof in metropolit Ciril-Metodov trg 4 p.p. 1990, 1001 Ljubljana stane.zore@ofm.si	01 234 26 00	01 231 41 69
Provincialni minister Marjan Čuden Prešernov trg 4 SI-1000 Ljubljana	+386 1 242 9310	
BREZJE Brezje 72 4243 BREZJE brezje@ofm.si	04 537 07 **	04 537 07 20
<i>Viktor</i> <i>Leopold</i> <i>Polikarp</i> <i>Tomaž</i> <i>Milan</i> <i>Robert</i> <i>Mari</i> <i>Zakristija</i> <i>Romarski urad</i>	02 03 04 09 11 18 040 296 319 26 00	
KAMNIK Frančiškanski trg 2 1241 KAMNIK tel.: 064 179 910 kamnik@ofm.si		
<i>Bogdan K.</i> <i>Pashal</i> <i>Lavrencij</i> <i>Ernest</i> <i>Franci</i>	0593 66 486 0593 66 480 0593 66 481 0593 66 484	
KOPER/STRUNJAN Destradijev trg 10a 6000 KOPER koper@ofm.si	0590 73 470	0590 73 475
<i>Andrej</i> <i>Boris</i> <i>Marjan</i>	72 79 71	
LJUBLJANA - CENTER Prešernov trg 4 1000 LJUBLJANA	01 242 9***	01 242 9 313
<i>porta</i> <i>gost/podstrešje 1</i> <i>provincial</i> <i>sam./žup. arhiv</i> <i>faks - hiša, ZBF</i> <i>ZBF</i> <i>Ambrož M., gvardijan</i> <i>prov. arhiv</i> <i>Janko</i> <i>Marko</i> <i>faks - Marko</i> <i>Edvard</i> <i>Ksaver</i> <i>pevski kor</i> <i>regens chori/l. nad. 29</i> <i>Vid</i> <i>Pavle, vikar in župnik</i> <i>rekreacijska soba</i> <i>knjižnica</i> <i>šivalnica</i> <i>župnijska pisarna</i> <i>zakristija</i> <i>obednica</i> <i>klerikat/ Jan Dominik, Mario</i>	300 301 310 312 313 314 316 317 318 322 323 324 328 334 335 336 337 342 343 344 345 346 347 351	
LJUBLJANA - BEŽIGRAD Küzmečeva 6 1000 LJUBLJANA lj.bezigrad@ofm.si	0590 717 **	
<i>Regalat</i> <i>Miran Š.</i> <i>Andraž</i>	21 22 25	
LJUBLJANA - ŠIŠKA Černetova 20 1000 LJUBLJANA lj.siska@ofm.si	01 583 72 70 01 583 72 **	01 583 72 99
<i>Silvin</i> <i>Bernardin</i> <i>Gregor</i>	77 80 82	
LJUBLJANA - VIČ in Komisariat za Sv. deželo Tržaška 85 1000 LJUBLJANA lj.vic@ofm.si	01 244 42 52	01 244 42 53
<i>Anton</i> <i>Zdravko</i> <i>Pepi</i> <i>Tadej</i> <i>Boštjan</i> <i>Komisariat</i>	56 58 59 61 62 50	
MARIBOR Ul. škofa Maksimiljana Držčnika 7 2000 MARIBOR maribor@ofm.si	02 228 51 10 02 228 51 **	02 228 51 12
<i>Janez</i> <i>Benedikt</i> <i>Franc</i>	13 15 19	

SESTRE KLARISE Andreja Bitenca 138 1000 LJUBLJANA	01 518 25 00	
MOŠNJE Mošnje 8 4240 RADOVLJICA	04 533 88 78	04 533 88 78
NAZARJE Samostanska pot 50 3331 NAZARJE nazarje@ofm.si samostan.nazarje@gmail.com zupnija.nazarje@gmail.com dom.marija.nazaret@gmail.com	03 583 19 93	03 583 17 53
SESTRE KLARISE Samostanska pot 51 3331 NAZARJE	03 583 13 91	
NOVA GORICA Škrabčeva 1, p.p. 303 5001 NOVA GORICA info@samostan-kostanjevica.si	05 330 77 50 05 330 77 5*	05 330 77 51
<i>Niko</i> <i>Vili</i> <i>Ambrož P.</i> <i>Filip</i>	2 4 5 6	
NOVA ŠTIFTA Nova Štifta 3 1317 SODRAŽICA nova.stifta@ofm.si	01 836 99 43	01 836 99 44
NOVO MESTO Frančiškanski trg 1 8000 NOVO MESTO novo.mesto@ofm.si	07 338 14 70 07 338 14 7*	07 338 14 79
<i>Peter</i> <i>Marko</i> <i>Krizostom</i> <i>Tomaž H.</i>	1 3 4 7	
PROVINCIALNA HIŠA Strunjan 134 telefonska govorilnica	05 678 21 21	
SVETA GORA Sveta Gora 2 5250 SOLKAN sv.gora@ofm.si	05 330 40 20 05 330 40 **	
<i>Simon Peter</i> <i>Hadrijan</i> <i>Bogdan R.</i> <i>Miha</i> <i>Rafael</i> <i>Miran V.</i>	22 25 28 30 33 37	
SVETA TROJICA Meznaričeva 8 2235 SV. TROJICA V SL. GORICAH sv.trojica@ofm.si	02 720 55 56	02 720 55 56
Jože Urbanija Grabe 33 2277 SREDIŠČE ob Dravi	02 713 40 90 051 265 793	
TUJINA		
ADELAIDE - WEST HINDMARSH Holy Family Slovenian Mission 51 Young Avenue AU - WEST HINDMARSH SA 5007		
MELBOURNE - KEW SS. Cyril and Methodius' Slovenian Mission 19 A'Beckett Street PO BOX 197 AU - KEW VIC 3101	0061 3 9853 7787 mobitel: 0061 412 555 840	0061 3 9853 6176
SYDNEY MERRYLANDS St. Raphael's Slovenian Mission 311 Merrylands Road PO BOX 280 AU - MERRYLANDS NSW 2160	0061 2 9637 7147 0061 2 9682 5478 mobitel: 0061 409 074 760	0061 2 9682 7692
CURIA GENERALIS Via S. Maria Mediatrice, 25 IT - 00165 ROMA	0039 06 684 919	0039 06 638 02 92
JOHNSTOWN St. Therese's Friary 536 Decker Avenue US - JOHNSTOWN PA 15906	001 814 539 76 33	
LEMONT St. Mary's Friary 14246 Main Street PO Box 608 US - LEMONT IL 60439	001 630 257 24 94	
Slovensko versko središče		
	001 630 257 20 68	001 630 257 23 59
NEW YORK St. Cyril's Friary 62 St. Mark's Place US - NEW YORK NY 10003	001 212 674 34 42	001 212 674 34 42

Elektronski naslovi skupnosti	
Provincialat	provincialni.minister@ofm.si
Definitorij	definitorij@ofm.si
Tajništvo province	tajnik@ofm.si
Prokuratura	prokuratura@ofm.si
Založba BF	zbf@ofm.si
Komisariat	komisariat@ofm.si
Generalna kurija	http://www.ofm.org
e-mail	[ime]@ofm.org [ime] je naziv urada ali oznaka osebe (npr. mingen, secgen, formgen, missgen, econgen, pax, acta, ipd.)
Elektronski naslovi bratov	
Ambrož Mušič	ambroz.music@rkc.si
Andraž Arko	andraz.arko@rkc.si
Andrej Pollak	andrej.pollak@rkc.si
Andrej Vovk.	andrej.vovk.ofm@rkc.si
Anton Jerman	anton.jerman@gmail.com
Benedikt Dejan Emberšič	benediktdejanembersic@gmail.com
Bernard Goličnik	bernard.golicnik@rkc.si
Bernard Karmanocky	bernard11k@aol.com
Bernardin Sušnik	bernardin@susnik.si
Boštjan Horvat	bostjan.horvat@ymail.com
Bogdan Knavs	bogdan.knavs@rkc.si
Bogdan Rus	bogdan.rus@rkc.si
Boris Markež	boris.markez@rkc.si
Ch. Gostecnik	christian.gostecnik@guest.arnes.si
Ciril A. Božič	cirilb@bigpond.com
Darko Žnidarsič	darko.znidarsic@rkc.si
David Šrumpf	p.david.ofm@gmail.com
Edvard Kovač	edvard.kovac@guest.arnes.si
Filip Rupnik	filipr@volja.net
Franci Seničar	franci.senicar@gmail.com
Franci Kovše	franc.kovse1@gmail.com
Gregor Kos	gregor.kos@rkc.si
Jan Cvetek	jan.cvetek@gmail.com
Jan Dominik Bogataj	janco.bog@gmail.com
Janko Žagar	janko.zagar@hotmail.com
Janez Papa	janez.papa@rkc.si
Jernej Kurinčič	jernej.kurincic@rkc.si
Jože Urbanija	joze.urbanija@gmail.com
Krizolog Cimerman	krizolog@yahoo.com
Krizostom Komar	krizostom.komar@rkc.si
Ksaver Babnik	ksaver.babnik@gmail.com
Leopold Grčar	leopold.grcar@rkc.si
Mari Osredkar	mari.osredkar.ofm@siol.net
Marijan Cvitak	marijan.cvitak@ofm.si
Marjan Čuden	marjan.cuden@rkc.si
Marjan Čuk	marjan.cuk@rkc.si
Marko Novak	marko.novak@rkc.si
Metod Ogorevc	metod.ogorevc@ofm.si
Mihael S. Vovk	mihael.vovk@rkc.si
Milan Kadunc	milan.kadunc@rkc.si
Miran Špelič	miran.spelic@rkc.si
Miran Vidic	miran.vidic.ofm@gmail.com
Niko Žvokelj	niko.zvokelj@rkc.si
Pavle Jakop	pavle.jakop@gmail.com
Pepi Lebreht	pepi.lebreht@rkc.si
Peter Lavrih	pater.peter@rkc.si
Peter Vrabec	peter.vrabec@rkc.si
Rafko Slejko	rafaels@libero.it
Regalat Razbočan	regalat@gmail.com
Robert Bahčič	robert.bahcic@rkc.si
Silvin Krajnc	silvin.krajnc@rkc.si
Simon P. Berlec	simon.peter.berlec@rkc.si
Tadej Inglič	tadej.inglic@rkc.si
Tadej Strehovec	tadej.strehovec@gmail.com
Tomaž Hočevar	tomaz.hocevar@rkc.si
Tomaž Menart	tomaz.menart@ofm.si
Tomaž Pinter	tomaz.pinter@rkc.si
Vid Lisjak	pater.vid@gmails.com
Viktor Papež	viktor.papez@rkc.si
Vili Pustoslemšek	vili.pustoslemsek@rkc.si
Zdravko Jakop	zdravko.jakop.ofm@gmail.com

